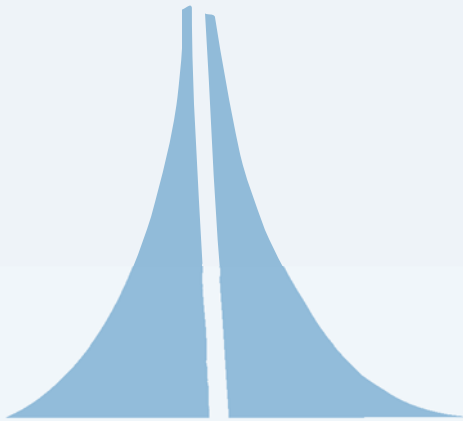

Slettebakken

menighetsblad

NR. 5/14 – ÅRGANG 55

med artikler og reportasjer fra hele Fana prosti

Slettebakken-jul

30. november «gjen-åpner» kirken etter reno-veringen og vi er klare for advent, jul og nyttsårs-feiring. Side 2-3 og 22-24

Sammen for fred

Muslimske og kristne ledere i Norge kan være uenige i enkeltsaker, men samles bak ønsket om fred. Side 6-7

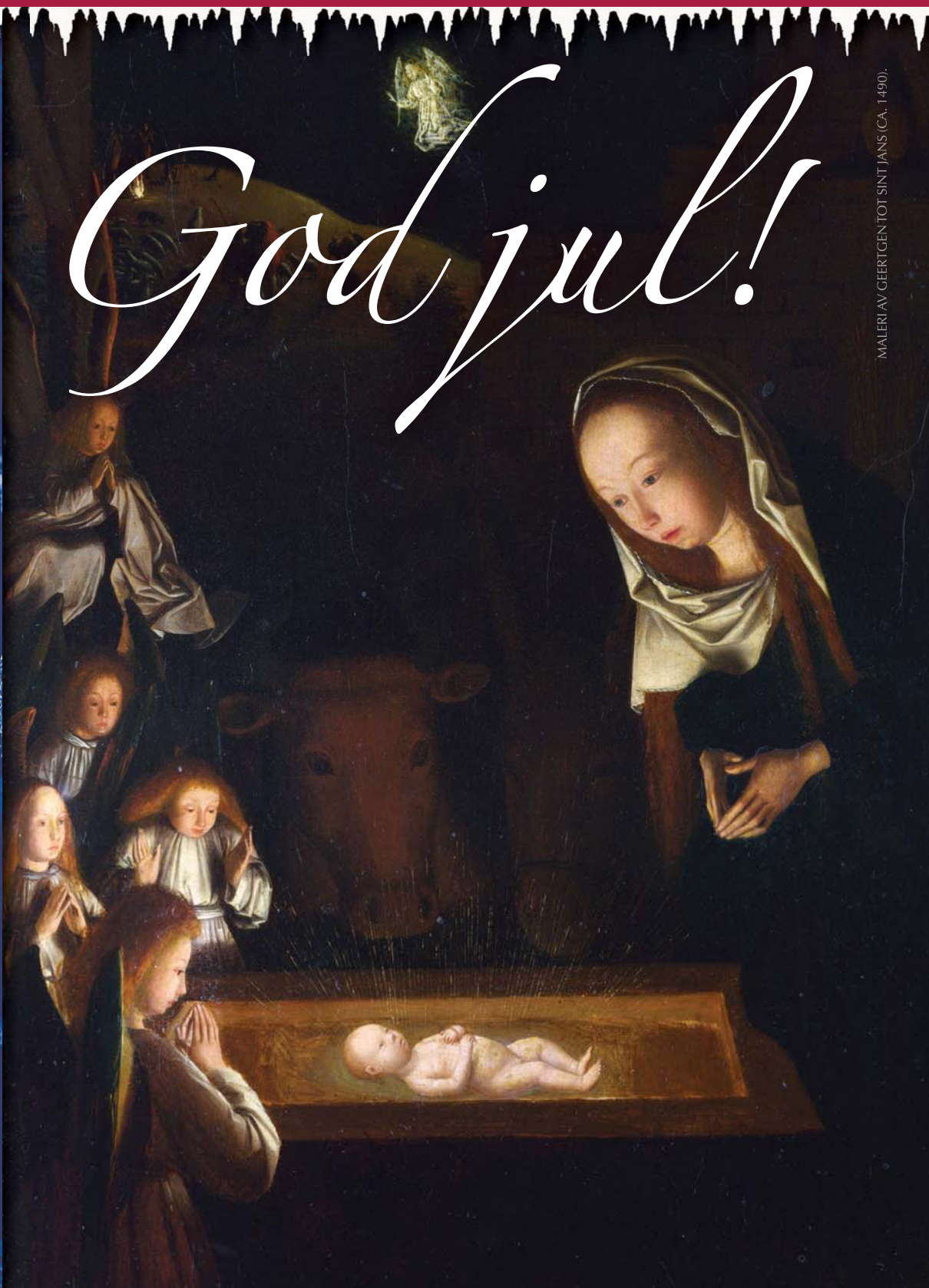

Årets juleplate

Bergensbandet Real Ones har tatt for seg den latin-amerikanske messen «Misa Criolla». Resultatet er rett og slett en fabelaktig juleplate. Side 16-17

God jul!

MALERI AV GEERTGEN TOT SINT JANS (CA. 1490).

Nå har vi ventet lenge nok

Er det flere enn meg som har vært med å synge denne sangen om en ventetid som vi har synes har vart lenge nok?

REFLEKSJON AV JORUNN M. JOHNSEN

Jeg minnes mange speiderturer der vi satt og ventet på underholdningen rundt bålet eller peisen. Det var alltid noen som ikke var helt ferdig med å forberede seg. Da kom sangen fort: *Nå har vi ventet lenge nok* og så med andre verset *De bare forbereder seg*. For selv i vår utålmodighet så hadde vi en viss forståelse for at forberedelser var viktig og at de tok den tid de tok.

Nå har vi ventet lenge på å få tilbake kirken vår. Vi har savnet fellesskapet på søndagene. Vi har savnet småpratene på hverdager når vi har møttes i gangen eller på vei inn og ut til våre ulike samlinger og møter. For denne høsten har vært litt spesiell. Vi har vært så spredt på ulike gudstjenestesteder og møteplasser. Så har nok arbeidet i menigheten gått sin gang – nye konfirmanter er i full sving, korene øver slik de alltid har gjort, vi har hatt våre møter i grupper, utvalg og råd. Så om vi har vært spredt, så har det sannelig skjedd mye. Men møteplassene våre har vært litt begrenset og det-

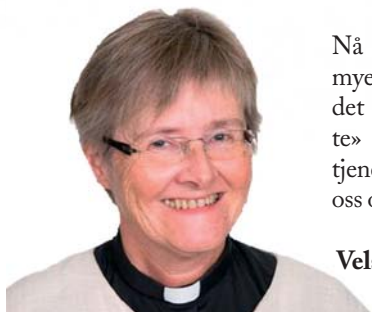
te har vært et savn. I denne tiden så har det vært så flott å se hvordan samarbeidet med våre gode naboer har gitt oss nye kontakter og har styrket gamle relasjoner. Vi har også lært at vi kan gjøre ting på litt nye måter. Allikevel – nå har vi ventet lenge nok.

Kirkebygget vårt er et sted å lengte til, det er så viktig for oss på mange måter – tradisjonene sitter i veggene, vi kjenner krokene og vet hvor vi har tingene, her har vi vært sammen i både sorg og glede, noen har vært med i alle de 44 årene kirken har stått der. Er det til å undres over at vi nå lengter hjem? Ventetid kan være en tid preget av både frustrasjoner og av forventninger. En del praktiske utfordringer har vi nok hatt, men mest har det handlet om forventningsglede hos de fleste.

Vi gleder oss nå til både adventstid og det å kunne møtes i kirken igjen. Vi skal få glede oss over det vedlikeholdsarbeid som er gjort og at tidsfristen for arbeidet har holdt. Takk til alle håndverkere som har ordnet opp med gamle lekkasjer og de som har ledet arbeidet her.

Nå skal vi slippe å vente så mye lenger; 30. november er det «gjenåpningsgudstjeneste» og barnas adventsgudstjeneste. Vi bare forbereder oss og gleder oss stort.

Velsignet adventstid! ●

BIKELAND • BØNES • FANA • SKJOLD • SLETTEBAKKEN • STØREVEIT • SØREIDE
Menighetsbladene i Fana

Slettebakken menighetsblad utgis av menighetsrådet i samarbeid med BKF og de andre menighetene i Fana prosti og sendes alle hjem i menigheten. Vi tar mot artikler av ulike slag og gjerne også tips til reportasjer.

Levering av stoff: Leveres menighetskontoret eller sendes slettebakken.menighet@bergen.kirken.no

Digitalfoto: Benytt høy oppløsning.

Lokalredaksjon: Frode Hjertnes, 928 31 919 - frode.hjertnes@hfk.no>

Sentralredaksjon: Redaktør Magne Fonn Hafskor, 55 39 04 40 - eyecu@online.no (Kun henvendelser ang. «fellesstoff» (s 5-12). All annen kontakt: Se s 13.

Annonser: Frode Høyte - hoeyte@gmail.com

Produksjon: Dragefjellet Media AS, 55 23 25 47 - post@dragefjellet.no. Dropbox kan opprettes etter avtale for overføring av svært store filer.

Trykk: Bodoni, Straume

Deadline neste nummer: Kontakt lokalredaksjonen

Utgivelsesdag neste nummer: Tirsdag 3. februar

Eksilet er snart over

Menighetsbladet har vært i kontakt med prosjektansvarlig for rehabiliteringen av kirken, Geir Algrøy fra Akasia, og fått en oppdatering om fremdriften i byggearbeidet.

AV FRODE HJERTNES

• **Ute:** Ny membram lagt, nytt betongdekke støpt, nye sluker på plass – alt for å bedre dekkets tetthet og dreneringsevne.

• **Innvendig:** Store deler av ventilasjonsanlegget byttet ut. Nytt anlegg gjenvinner 80 % av var-

men. Takplater i kontoravdeling, i ungdomsavdeling og i barnehage byttet. Varmepumper installert i kirkerom og i menighetssal. Ny maling på vegger og i tak.

• **Et sted midt i mellom:** Inngangsdører pusset og lakkert. Glassfasade i menighetssal byttes ut.

Møt Kåre Rivenes:

I Slettebakken har vi skrinnet erfaring med ansettelse av nye kantorer. Det har faktisk aldri skjedd før.

AV FRODE HJERTNES

I menighetens historie har det kun vært én kantor, nemlig Olav Øgaard. Det var sannsynligvis derfor underbevisstheten spilte oss et puss og vi kom i skade for å kalle den nye kantoren for *Olav Kåre Rivenes* i forrige nummer av bladet. Vi har selvsagt lagt oss flat i sakens anledning og tilgivelse er tilsynelatende innvilget. Stemningen var i alle fall upåklagelig da vi satte oss ned for å bli bedre kjent.

– **Kan du fortelle litt om deg selv?**

– Jeg er født i 1957 og vokste opp på småbruket Rivenes ved Haus på Osterøy som yngst i en barneflokk på fem. Far var industriarbeider, mor var hjemmeverende og sammen var de småbrukere. Selv har jeg også fa-

milie og er far til tre voksne døtre.

– **Hva er din musikkfaglige bakgrunn?**

– Det var mye sang og musikk i familien. Jeg var yngst og hadde stor glede av alt mine søsken foretok seg musikalsk. Det gikk hovedsakelig i sang og messinginstrumenter – og en anelse gitarspill. Jeg elsket sangen enten den ble fremført i hjemmet, på bedehuset eller i kirken – og det i såpass stor grad at jeg en gang ble ertet av min eldste søster for å ha sunget med der presten skulle ha sunget alene! Trompeten ble mitt første instrument, og jeg spilte i skolemusikken der min eldste bror var dirigent. Senere ble det samspill mellom trompet og orgel med daværende organist i Haus, Tormod Hauge, som jeg også tok pianotimer hos. Tanken om musikkutdanning ble for alvor vekket da jeg etter gymnaset tok musikklinjen ved Indremisjonsselskapets Bibelskole i Oslo (nå Høyskolen i Staffeldtsgate) med

Helt t.v. Gunnar Andersen setter farge på tilværelsen. Tv. Korridoren utenfor prestekontorene ikke helt slik vi er vant til å se den.

Det som ofte skjer, at byggearbeider blir dyrere enn planlagt, har ikke skjedd. Snarere tvert i mot. Beparelsene har gjort det mulig å gjøre ting som ikke inngikk i de opprinnelige planene, nemlig installering av varmepumper og utskifting av glassfasade i menighetssal. En hovedoppgave for oppussingsarbeidet har vært å stanse et drypp. Gammel teori tilsa at dryppet skyldtes dekket. Ny teori til-

sier at dryppet skyldes glassfasaden. I det siste har vi sett og hørt mye om vannets vel-signelser (TV-aksjonen) og forbannelser (Odda, Flåm, Voss). «Et drypp» er vann på avveier. Vi klamrer oss til håpet om at årsaken er funnet og at vann i kirken i fremtiden utelukkende vil være en kilde til liv. Uansett: Arbeidet er i rute og kirken vil være klar til bruk første søndag i advent. Vi gleder oss. ●

Ny kontor i Slettebakken

legendariske Trond Andersen som hovedlærer. Jeg så for meg en fremtid som musikk lærer og søkte meg derfor til Musikkonservatoriet i Kristiansand, der jeg tok faglærereksamen i musikk med trompet som hovedinstrument. I byen var det et spennende kirkemusikalsk miljø, noe som førte til at jeg fortsatte med orgel- og kirkemusikkstudier.

- Og yrkesmessig? Jeg forstår det slik at du nå kommer til Slettebakken fra Laksevåg menighet....

- I disse dager feirer jeg 30-årsjubileum som organist/kantor i kirken! Den første stillingen etter endt utdannelse hadde jeg langt nord og langt øst i Finnmark, i Vadsø. Der ble jeg i ti år, bare avbrutt av et studium ved Griegakademiet der jeg tok videregående eksamener i kor- og ensembleledelse. Så ble det Sørlandet igjen, som kantor i Lillesand 1994-99 før jeg vendte tilbake til vestlandet som kantor på Osterøy, en stilling jeg hadde frem til 2013.

- Hvilket ansvarsområde har en kantor?

- Enkelt sagt leder kantoren musikkarbeidet i menigheten. En hovedoppgave er arbeidet med gudstjenestene og andre kirkelige handlinger, i nært samarbeid med prestene, staben for øvrig og de frivillige. Arbeidet med korene vil selvsagt stå sentralt. Jeg har et særlig ansvar for aspirant-, barne- og motettkoret – et arbeid jeg allerede er godt i gang med. Som kantor vil jeg også være

rådgiver for menighetsrådet i kirkemusikalske spørsmål, og jeg har det overordnede ansvaret for å virkeliggjøre føringer og prioriteringer på kirkemusikkfeltet. Som kantor har jeg et selvstendig, faglig ansvar i utførelsen av oppgavene.

- Kan du beskrive din kirkemusikalske profil – om en slik finnes?

- Klassiske kirkemusikk ligger mitt hjerte nær, men jeg har en allsidig musikkinteresse. I menigheten vil jeg gjerne «la de tusen blomster blomstre» musikalsk sett. I kirkens plandokumenter heter det at bredde og kvalitet er overordnede mål for det musikalske arbeidet, og i tjensteordningen heter det at kantor skal *«forvalte og levendegjøre tradisjonelle og nye kirkemusikalske verdier»*. For å ivareta bredden må også den kirkelige, kirkemusikalske og liturgiske tradisjon holdes levende. Den kirkemusikalske bredden kommer for øvrig godt til uttrykk i vår nye salmebok og i tilfanget av liturgisk musikk. Jeg tenker det blir viktig å prioritere, søke kvalitet og gjøre bærekraftige valg slik at gudstjenesten blir «livsgaver» for dem som søker kirken, understreker Kåre Rivenes. ●

Min salme

«Det hev ei rose sprunge»

Denne gamle julesalmen har alltid fascinert meg. I tillegg til en fantastisk vakker melodi av Michael Praetorius (1609), er den breiddfull av sterke, kontrastrike bilder og symbolikk.

*Det hev ei rose sprunge
ut av ei rot så grann.
Som fedrane hev sunge:
Av Isais rot ho rann,
og var ein blome blid
midt i den kalde vinter
ved mørke midnattstid.*

*Om denne rosa eine er
sagt Jesajas ord.
Maria møy, den reine,
bar rosa til vår jord.*

*Og Herrens miskunnsomt
det store under gjorde
som var i spådom sagt.*

*Guds rose ljuvleg angar
og skin i jordlivs natt.
Når hennar ljøs oss fangar,
ho vert vår beste skatt.*

*Me syng i englelag:
No er det fødd ein Frelsar,
og natti vart til dag.*

(TYSK 1587, V.3:FLAYRIZ 1844,
OVERS: P.HOGNESTAD 1919)

Jesu fødsel blir skildret som en vakker sommerblomst som springer ut når jorden er som mørkest og kaldest. Naturstridig. Uforklarlig. Teksten tegner et sterkt bilde av kontraster mellom vinterkulde og spirende livstegn, nattsvart mørke og skinnende lys. En overraskende glede bryter plutselig inn i den mørke, kalde verden.

Teksten sier så mye med så få ord. Den er kortfattet, men li-

kevel utrolig rik. Den er enkel, men ikke lettvin. Bildene er mettet med innhold og symbolikk.

Blant alle de fantastisk flotte julesangene vi har, har denne lille perlen alltid vært min favoritt. ●

Sigrid Holmås

Noen ord om den gode samtalen. Og om livet, slik det faktisk er.

Vil du være med i den gode samtalen? Den som gjør livet rikere? Den som kan gi håp og livsmot til å gå videre, også når livet viser seg med vrangsidene?

LESERINNLEGG AV
KARL DAG BÆRUG,
KIRKENS SOS I
BJØRGVIN

Mange av oss opplever den gode samtalen som noe av det beste livet har å by på. Har du opplevd hvor fantastisk det kan være, når det som skjer i møtet med et annet menneske betyr en reell forskjell. En forskjell for den andre - og som oftest også for deg selv?

Det skal så lite til. Tiden det tar å møtes og å snakke sammen. Om det som er viktig, akkurat nå. Om livet slik det egentlig

er. Hvor befriende det er å slippe å late som om jeg er en annen enn den jeg er.

Livet er et krevende prosjekt. Det å møte motgang og kriser er en del av det å være menneske. Det burde være enkelt å snakke sant om livet - slik det faktisk er. Slik er det dessverre ikke. Kirkens SOS besvarer 500 henvendelser. Hvert døgn. Året rundt. Med mennesker som ringer eller skriver. Om livet.

Det er ufattelig mange samtaler. Ord som blir delt mellom mennesker som ikke kjenner hverandre. Som kan bety en forskjell. Ofte en stor forskjell, for den som kanskje for aller første gang klarer å sette ord på det en bærer på.

Unike møter mellom unike mennesker. 500 samtaler, hver dag. Det er mange.

Kirkens SOS

Men ikke mange nok. For mange av de som kontakter Kirkens SOS opplever at linjen er opptatt. Eller at chat'en ikke er åpen den natten de virkelig trengte noen der. Fordi det ikke var noen der som hadde tid til den gode samtalen.

Kirkens SOS har mer enn 1000 frivillige medarbeidere som har gått ut av komfortsonen, overvunnet egen motstand og som gir litt av tiden sin. Fordi noen trenger det. Og som opplever at det gir så mye tilbake. Møter med ukjente mennesker som lever andre liv, som har andre erfaringer, og som kanskje får tilbake håpet om at livet har noe mer å by på.

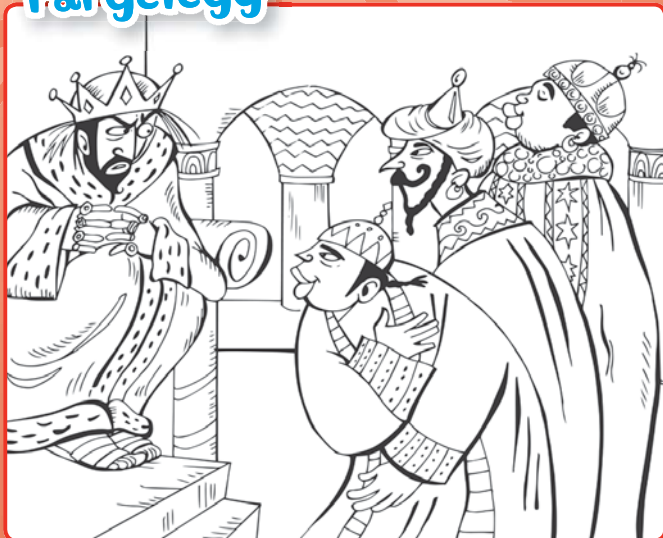
Vil du være med i den gode samtalen? Om livet? Du vil garantert bli et rikere menneske. Noen trenger deg. ●

HolbergFondene

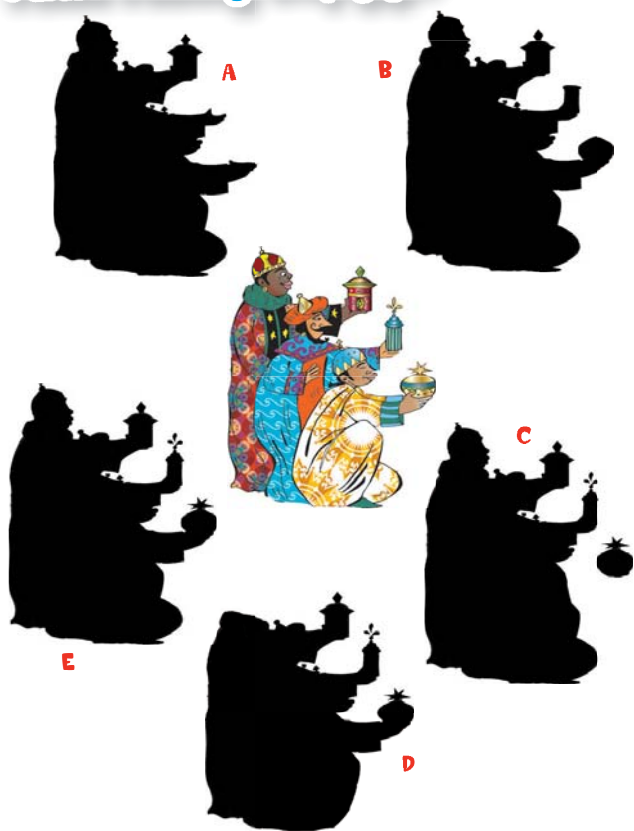
BARNAS SIDE

Fargelegg

Finn riktig skygge

Vismennenes labryrint

Hjelp de vise menn å finne fram til Jesusbarnet!
Hvilken vei skal de velge?

Vismennene kaster skygge inn i huset til Josef og Maria, men bare en er den rette. Hvilken?

nettSPRELL.no

- Musikkvideoer
- Tegnefilmer
- BARNAS-konkurranser

Søndagsskolens nettside for barn!

BARNAS

14 blader + DVD + CD
= kun 365,-

(privatabonnement hjem i posten)
Gruppeabonnement kun 199,- pr barn

Bestill på barnas@sondagsskolen.no
eller på telefon 22 08 71 00

TÅRAGENTENE

tarnagentene.no

Tårnagentenes eget nettsted!

Står sammen for fred

– I vår tid er det viktig at vi står sammen, sier Øystein Skauge fra Mellomkirkelig råd, som gjerne stilte til intervju sammen med tre muslimske ledere fra Bergen moské.

TEKST OG FOTO: MAGNE FONN HAFSKOR

Møtestedet var Bergen moské, og til samtalen stilte moskeens forstander (daglig leder) Momodou Bandeh, som opprinnelig er fra Gambia, samt to av moskeens tre imamer: Abdi-Ladif A. Ahmed fra Somalia og Azeem Mohammed fra Pakistan.

Frykter ikke innvandring

– «Salige er de som skaper fred, for de skal kalles Guds barn», åpner Øystein Skauge, med et Jesus-ord hentet fra Matteusevangeliet.

– Som kristen tror jeg på en kjærlig og rettferdig Gud. Fred og forsoning er helt sentralt i det vi tror på.

Skauge innrømmer gjerne at kristendommens historie har mange fortellinger om brutal fremferd.

– Men historie er en ting, dagens situasjon en annen. I dag forstår vi at vi må leve sammen i fred. Jeg deler ikke islamsk tro, men har respekt for at mange millioner mennesker gjør det. Jeg har sagt fra prekestolen i kirken at vi ikke trenger å frykte innvandring. Folk som kommer til Norge fra andre land, har noe å gi oss.

Samtidig minner han om at det er viktig å møte hverandre med respekt.

– Jeg blir glad når jeg ser at norske muslimer tar avstand fra ytterliggående krefter, og ønsker å fremme fred og samarbeid, sier han.

– De som går over en grense, og utøver vold mot andre grupper, ødelegger mye. Jeg tenker derfor at det er viktig å vise at vi står sammen.

Fellesmarkering i Bergen

23. august var det en fellesmarkering ved Den blå steinen, der kristne, muslimske og politiske ledere fra Bergen stod sammen for å vise solidaritet med de undertrykte i Irak og Syria – der IS-militsen utsetter kurdere, moderate sunnimuslimer, sjiamuslimer, kristne og andre minoriteter for groteske overgrep. Representanter fra alle bystyrepartiene deltok. Hovedappellene ble holdt

av Veman Linevai fra Kurdisk studentunion i Bergen, Momodou Bandeh fra Bergen moské og Øystein Skauge for Den norske kirke/Mellomkirkelig råd.

– Jeg håper og tror at det vi bygget sammen på fellesmarkeringen skal fortsette, sier Momodou Bandeh, og legger til at han ble rørt til tårer av Skauges appell under markeringen.

– Bergen moské er en norsk organisasjon, sier Abdi-Ladif A. Ahmed.

– Medlemmene våre kommer fra 45 nasjoner, inkludert Norge. Så dersom noen truer Norge, så er også vi truet. Da er det viktig med dialog. Islams verdier er fred, rettferdighet, og frihet, og vi er imot hvem som helst som står for ekstremisme.

Har god dialog

– Som religiøse ledere føler vi at vi har en spesiell rolle for å motvirke all vold og ekstremisme som kan ødelegge for menneskene. Vi var derfor glad for fellesmarkeringen, fortsetter Ahmed.

– Er det en begynnelse på en tettere dialog?

Det har vi allerede, og vi står sammen med Den norske kirke i kampen mot vold

og ekstremisme. Vi tror på samme gud, og muslimer tror også på Jesus.

– Dere vil snu det andre kinnet til?

– Vi kan tilgi. Hvis du bruker vold, så er du ikke med i noen religion. Religionen skal bevare menneskenes liv. Etter min mening er ikke Anders Behring Breivik noen kristen. Som kristen eller muslim skal du vise barmhjertighet og skape fred.

Norges plikt å hjelpe

I sommer gikk det full terroralarm, etter at fire syriske IS-terrorister angivelig var på vei til Norge for å utføre terrorhandlinger. Bandeh mener at Skauges appell blir enda sterkere, sett mot dette bakteppet.

– Samtidig som du vet dette, står du i Bergen sentrum og oppfordrer din regjering til å åpne grensene for nye 5000 flyktninger. Det gjør masse inni meg; det gjør at jeg smågråter. Som muslim føler jeg at jeg står ufortjent på tiltalebenken, og så kommer en

prost og sier dette. Jeg sier at dette viser et stort hjerte.

Påbud og forbud

– Det er snakk om mennesker i stor nød. Da er det vår plikt å hjelpe, sier Skauge, og følger opp med et konkret spørsmål til de tre imamene.

– Vi hører og leser i avisene om familier, der det kan ende med drap og overgrep dersom en muslimsk kvinne vil binde seg til en kristen norsk mann. Hvordan møter dere dette? undrer Skauge.

– Det er noe som heter tradisjon og kultur. Et eksempel er omskjæring av jenter. Dette er ikke noe som er pålagt av religionen, men kan være en del av kulturen i et land, svarer Ahmed.

Azeem Mohammed ønsker å utdype dette.

– Innen islam er det forbudt for en muslimsk jente å gifte seg med en kristen. Men det er ikke min rett å stoppe henne. Det eneste jeg kan gjøre, er å forklare henne at det er hennes ansvar. De fleste muslimer overholder ikke alle påbud, enten det er snakk om å be fem ganger for dagen eller å si nei til alkohol.

11. september 2001

– Men hva vil du si til familien hennes, dersom de vil hindre henne i å gifte seg? spør Skauge.

– Foreldrenes ansvar opphører når hun er voksen. De skal gi henne en god oppdragelse, men det er hun selv som velger hvilken vei hun vil gå, svarer Mohammed.

– I dag bor det 17 millioner kristne i arabiske land, og mange av dem er gift med muslimer. Problemene vi ser i Irak, Syria og Egypt handler ikke om religion, men om politikk.

Mohammed var ny i Norge under terrorangrepet på World Trade Center i New York 11. september 2001. Han husker dette som en vanskelig tid, og følte at folk betraktet ham som terrorist når han viste seg utenfor moskeen. Han opplevde det derfor som en stor lettelse da daværende biskop Ole Danbolt Hagesæther tok kontakt, og de to holdt en felles pressekonferanse. En måned senere, 5. oktober, deltok begge de

TROR PÅ DIALOG: – Religionen må verne om menneskenes liv, ikke ta det, sier Abdi-Ladif A. Ahmed. Fra venstre: Momodou Bandeh, Abdi-Ladif A. Ahmed, Øystein Skaug og Azeem Mohammed.

religiøse lederne i et stort fakkeltog i Bergen sentrum, der både Hagesæther og Mohammed holdt sterke appeller.

– Alt ble annerledes etter dette, husker Mohammed.

– I dag kjenner folk meg som en norsk muslim, ikke pakistansk. Alt som er i Norges interesse er i min interesse.

Våre barns fremtid

Bandeh føler noe av det samme, og forklarer dette med et bilde der Norge er en båt.

– Si at MS Norge er i farlig farvann; det er hull på båten, sier han.

– Dersom en minoritet laget hullet, vil de ikke ha noen fremtid om bord i båten.

Mohammed følger opp, og sammenligner samfunnsbyggingen med det å sette opp et hus.

– Si at vi trenger en hel dag på å sette opp en vegg i huset, sier han.

– Det tar 20 minutter å rive den samme veggen ned. Slik er det i verden også. Vi må ta avstand fra de som vil ødelegge.

– Den som vil ødelegge huset, kan gjøre

det alene. Men man kan ikke bygge alene, kommer det klokt fra Ahmed.

Okkupert land

– Jeg tar avstand både fra Israels og Hamas' voldsbruk, sier Bandeh, samtidig som han ber oss se konflikten litt med utgangspunkt i nazistenes okkupasjon av Norge.

– Nazi-Tyskland ville kalt Gunnar «Kjakan» Sønsteby for terrorist. Jeg skulle ønske at flere nordmenn som selv har opplevd okkupasjon ville se parallellen. Vi ber innstendig norske kirkesamfunn om å gjøre mer for å presse den norske regjeringen til å gjøre det de kan for å få slutt på okkupasjonen av Palestina.

– Palestinerne har en betydelig sympati innenfor Den norske kirke, sier Skaug.

– Men vi må ikke glemme at Israel også har en rett til å eksistere innenfor trygge grenser. Det vi kan gjøre, er å påvirke der vi kan, og bidra med økonomisk hjelp. Men Israel må finne seg i sterk kritikk når krigen fremstår så brutal som den synes å gjøre i Palestina.

Mohammed viser til at det uansett er de muslimske landene som er mest utsatt for terrorisme i dag.

– 90 prosent av terrorhandlingene blir gjort i land som Pakistan, Irak, Yemen og Syria, påpeker han.

– Vi vet ingenting om fremtiden. Men dersom det skulle skje at noen fra Syria gjør noe vondt og vanskelig i Norge, så ikke nøl med å ta kontakt med Den norske kirke, oppfordrer Skaug.

– Det tror jeg er viktig. Symbolkraften i det at vi står sammen er stor.

– Ja, det er viktig, sier Ahmed.

– Terrorister har ingen religion. De bruker hellige tekster som de vil. Religionen skal verne menneskenes liv, ikke ta det. Et av versene i Koranen sier at det er de kristne som står oss nærmest.

Styremedlem i Bergen moské, Siddiqur Rahman fra Bangladesh, er også til stede, men har frem til nå ikke bidratt i samtalen. Han sitter ved enden av bordet med en aura av uforstyrrelig ro. Jeg ber ham om å si noen ord, og han smiler vennlig tilbake.

– Jeg liker fred, sier han. ●

Julekonsert

Storetveit kirke tors. 11. des kl 19

Veslemøy Fluge Berg & Roy Vorland

Emilie og Anne-Sofie Fluge Berg, sang

Kristian Wedberg, Peter Sæverud & Jan Tore Ness

Mannskoret Brage

Barn fra Barnas kulturakademi

En god tradisjonell
julekonsert med
masse deilig
julestemning!

Billetter kr 200/100 kjøpes ved døren

Christmas Carol Singing

by the Anglican Church in Bergen

Korskirken

Saturday 13 December 2014 at 15:00

Traditional Christmas
hymns, songs and carols in English

led by the Christmas choir of the
Anglican Church in Bergen,
and

Revd. Mpole Samuel Masemola
with Bible readings in English

Come and join in singing popular carols:

Once in Royal David's City
O come, all ye Faithful
Hark, the Herald Angels
and many more ...

Collection for *Kirkens Bymisjon*

Engensenteret kapell

Sunday 14 December 2014 at 17:00

The annual
Service of Nine Lessons and Carols
of the
Anglican Church in Bergen

led by the church's Christmas choir
and
Revd. Mpole Samuel Masemola

Å virke, men ikke synes

I Slettebakkens bidrag til ildsjelserien vil vi trekke frem en person som på sitt vis er utrettelig i sitt bidrag til menighetsbygging: Birger Huun.

AV FRODE HJERTNES

I Slettebakken er det mange ildsjeler. Den som skriver dette har imidlertid en fornemmelse av begrepet ildsjel ikke står særlig høyt i kurs i menigheten. Til min smule overraskelse ble selve begrepet problematisert under arbeidet med artikkelen, og egnede kandidater betakket seg for å bli fremstilt som en. Merkelig. Skyldes det blyghet? En til de grader selvutslettende beskjedenhet?

I en tid da selvdyrking og ren ekshibisjonisme er tidens melodi, kom dette som en overraskelse. Omsider fant jeg imidlertid en person som var villig til å stille opp - rett nok etter intervensjon fra sognepresten personlig. Så, hva er på ferde i Slettebakken? Én tolkning - en fordelaktig sådan - kan imidlertid være at mottoet «esse, non videri» («å virke, men ikke synes») ennå ikke har gått av moten?

Nåvel, til saken: Alle med den minste kjennskap til livet i Slettebakken menighet, vet at det er mange, veldig mange, både kvinner og menn, noen godt voksne, andre på et tidligere stadium i livsløpet, som hadde fortjent sine 15 minutters berømmelse for sitt bidrag til menighetens ve og vel. Slettebakkens bidrag til ildsjel-serien vil trekke frem en person som på sitt vis er utrettelig i sitt bidrag til menighetsbygging. Han heter Birger Huun. I arbeidstiden sysler han med IT-prosjekter, i fritiden sysler han med Ordet.

Få har som han tatt initiativ til bibellesning og bibelforståelse.

Han har lenge vært en drivkraft i arbeidet med å etablere nye bibelgrupper i menigheten, og han har over en rekke semestre - høst og vår - stått bak temakvelder om teologiske spørsmål. På temakvelder står han gjerne selv for innledningsforedraget, eller han overlater det til en av sine medsamsvorne eller til en ekstern kapasitet med profesorkompetanse eller lignende. En annen fremtredende egenskap: Få har som Birger øye for nye ansikter. En nykommer skal ikke ha oppholdt seg lenge i kirken før Birger møter han eller henne med en utstrakt hånd og en invitasjon til et neste møte i bibelgruppen.

– Hva er drivkraften bak ditt engasjement – slik du selv ser det?

– Jeg opplever menigheten som et stort fellesskap - ikke bare om søndagen, men gjennom hele uken. Om søndagen samles vi i gudstjenesten og rundt nattverdsbordet, men troen har vi jo også de andre dagene. Jeg har alltid vært med i klubb, tensing og menighet og føler meg hjemme der - noe jeg nok deler med mange andre. Det skal ofte ikke store initiativet til for å samles, og folk er glade for å være med. Det er lettere å føle seg hjemme i det store menighetsfellesskapet om vi først blir kjent med noen i en mindre gruppe. Det kan være kor, klubb, søndagsskole, babysang eller bibelgruppe. Samtidig tenker jeg det er viktig å bli litt bedre kjent med Bibelen etter hvert. Vi blir alle oppfordret til det - det gjelder ikke bare dem som jobber i kirken. Det er kjekt å lese Bibelen sammen

FOTO: ROY BRANDSNES

med andre og reflektere over tekstene. Barnetroen - den enkle troen - er viktig og riktig, men det er mye fint å oppdage for den som vil trenge dypere inn i de ulike bøkene og brevene som Bibelen består av. Man må gjerne grave litt for å finne nye skatter.

– Er det noe du brenner spesielt for?

– To ting, egentlig. Først det å bli bedre kjent med hverandre i menigheten. Vi er et fellesskap, en gruppe som hører sammen. Vi skal ta vare på hverandre og samtidig være åpne for nye som vil være med. Da må vi bli bedre kjent med hverandre enn det som er mulig under søndagsgudstjenesten. Det krever at vi ser oss litt omkring og tar kontakt med dem som ønsker det. Det er mange som er flinke til det hos oss. Det andre er å lese Bibelen og bli bedre kjent med den. Det skjer jo alle steder der det holdes andakter, og også bibelgruppene og temakveldene fokuserer på det.

– Kan du si noe om responsen til menigheten for øvrig?

– Det er kjekt å oppleve alle som deltar. Den viktigste tilbakespeilingen er at folk kommer igjen, engasjerer seg og trives. Sammen med andre typer aktiviteter blir vi bedt for i forbønningen i gudstjenesten og

regnes som en del av menighetens arbeid. Det er en viktig støtte. Så er det jo også slik at uten alle dem som bidrar med stort eller smått, blir det heller ingen levende menighet.

– Brenner engasjementet ut over tid - eller brenner flammen bare sterkere med årene?

– Det er det ikke så lett å svare på. Det er jo ikke så vanskelig å legge til rette for at folk kan treffes, og senere gjør de gjerne jobben selv. Det er mange som deler på ansvaret med å lede bibelgrupper og det å sitte i styrer og komitéer. Det å være en vandrør og se at fellesskapet betyr noe for mine medvandrere, er viktig for meg. Skal jeg legge frem noe selv - en preken eller en innledning til samtale - blir det jo noe mer arbeid. Det gir meg imidlertid en mulighet til å jobbe meg litt ekstra inn i et tema eller reflektere litt mer inngående over en bibeltekst. Det er spennende.

– Videre mål og planer for ditt engasjement?

– Mer av de samme. Først og fremst ønsker jeg å bidra til at mennesker møtes rundt evangeliet. Jeg tenker at det er så mange som bidrar - etter muligheter og interesser - og at alle er viktige. Det er slik vi bygger det fellesskapet vi alle har glede av; menigheten, forsamlingen. ●

– Forestillingen knuser min egen skamfølelse

– Til mer det snakkes om disse tingene, til bedre er det for alle som lever i det, sier Kristine Nilsen Oma om danseforestillingen «Far, Far Away», der temaet er hennes egen oppvekst med en narkoman far.

TEKST: MAGNE FONN HAFSKOR

Stykket har snart vært vist 20 ganger, blant annet ved Bjørgvin distriktpsykiatriske senter, i Korskirken, i Galleri Basement på Voss og ved Cornerteateret i Bergen.

– Vi har fått mange gode tilbakemeldinger. Det gjør inntrykk når folk i publikum sier at jeg gir stemme til deres egne opplevelser, forteller Oma.

Så er det også en gripende forestilling, der Oma spiller ut hele spekteret av følelser.

– Jeg kjenner hvordan forestillingen knuser min egen skamfølelse, hvordan jeg blir sterkere av å spille. Folk sier at de blir berørt, at de må hjem, at dette må synke.

Stående applaus

Hun har flere ganger fått stående applaus etter at stykket er over.

– Første gangen jeg fikk det, klarte jeg ikke tro på det. Det er tydelig at stykket når inn, og at det setter spor. Det er det jeg vil med kunsten. Dette er hardcore reality, men det er også mye humor i det. Alle fasetter er med. Jeg ønsker å snakke om alle disse tingene, uten å komme med bastante meninger, men heller menneskeliggjøre det. Det handler om oss alle, hvordan vi dømmer eller ikke dømmer, i møte med mennesker. Jeg tror at angst har en kjempeverdi når du bruker den konstruktivt.

– Det sterke uttrykket i forestillingen kommer av at dette er virkelig for meg. Det betyr også at det kan være tøft å se.

KRISTINE NILSEN OMA

En stemme for de pårørende

Byombudet har allerede vært i kontakt med henne; det er da snakk om å sette opp egne forestillinger for helsepersonell og politikere.

– Jeg ser viktigheten av det. Pårørendes stemme er kjempeviktig å ta innover seg for de som gjør beslutninger.

– Er det menneskets sårbarhet du viser frem?

– Ja, men også styrke. Jeg tror at styrken ligger i det å være sårbar, å kunne vise sin menneskelighet. Jeg vil vise håpet, vise hvor glad jeg er i min far. At jeg er takknemlig. For meg er dette en måte å skape verdi ut av min egen opplevelse. Jeg tror at det er viktig, også for andre, å få tilgang til den virkeligheten.

Har med perkusjonist

– Har forestillingen vokst underveis?

– Absolutt. En ting er at jeg blir stadig tryggere. Men det er også rom for å utvikle den videre, blant annet med musikk.

Perkusjonistene Øyvind Hegg-Lunde (spiller blant annet i Building Instruments) og Mats Mæland Jensen veksler nå med å være med henne på scenen.

– De er virkelig dyktige.

– Perkusjon er mye farger?

– Ja, og de bruker ikke instrumenter slik man skulle tro. Det er mer eksperimentelt; der de underbygger stemninger.

– Bruker de puls; rytmer?

– Delvis, når det passer i uttrykket. Vi er blitt tryggere i uttrykket, og leker mer.

Oppi alt dette har hun kjent på prosessen med å finne frem til seg selv og sine egne følelser.

STERKT UTTRYKK:

– Jeg kjenner hvordan forestillingen knuser min skamfølelse, hvordan jeg blir sterkere, sier Kristine Nilsen Oma, her i stykket «Marilyn Monroe's last 20 minutes before committing suicide», under Dansens dager i Bergen sentrum 29. april.

FOTO: ALEXANDER KLEPPESTØ

– Jeg har brukt hele barndommen min på ikke å snakke om det. Nå skal det ut.

– Du har slitt med skam?

– Veldig. Helt enormt, men uten at jeg visste helt om det. Jeg bygget det inn. Så for meg har det vært nyttig å angripe disse følelsene. Det sterke uttrykket i forestillingen kommer av at dette er virkelig for meg. Det betyr også at det kan være tøft å se. Her skjules ingenting.

Holder kurs

Dansekunstneren inviterer nå alle interesserte til å lære mer om hvordan hun jobber i egne improvisasjonskurs.

– Det handler mye om metoder, om bevissthetsstrømmer; at du aldri stopper opp. Kursene handler ikke om at jeg forteller folk hva de skal gjøre. Det går mer på at de skal oppdage gleden i fysisk arbeid. Vi leker sammen og har det veldig gøy.

Fokuset skal være på det positive, noe hun

«LYKKENS DØR GÅR UTAD»: – Jeg vet ikke om det er verre å være narkoman enn å være opphengt i å være rikest mulig. Svaret ligger kanskje et sted midt i mellom, sier Kristine Nilsen Oma, som mener at det viktigste er å utvide vår hjertekapasitet. – Da tror jeg vi er på riktig vei, sier hun, nesten som et ekko av Kierkegaard-sitatet om at lykkens dør kun går en vei: Utover.

FOTO: MAGNE FONN HAFSKOR

mener ikke står i motsetning til det å være ærlig; mer på å finne en god måte å uttrykke og oppleve vanskelige ting på.

Trening i generøsitet

– Det er ment som en trening i generøsitet, sier hun. – Generøsitet mot andre, men også mot seg selv. Det siste er ofte det vanskeligste. Jo tidligere du lærer det, jo tryggere og sterkere blir du i deg selv som menneske.

Kurset passer best for voksne, fra 16 år og oppover.

– Men metodikken vil også kunne hjelpe barn og unge. Jeg skulle ønske at jeg hadde hatt noe slikt den gangen. ●

Far, Far Away spilles på Lille Scene, Den Nationale Scene i Bergen, 9. og 10. desember kl. 19.00. Dersom du ønsker å delta på et kurs, kan du enten kontakte Kristine Nilsen Oma via Facebook – eller sende en epost til kristinenilsenoma@gmail.com.

Fakta: Far, Far Away

- Kristine Nilsen Oma har en årrekke koreografert ulike eksperimentelle danseproduksjoner i inn og utland.
- Hun er utdannet ved Victorian College of the Arts, Australia og Laban Centre, England.
- «Far, Far Away» blander samtidsdans, teatral tekst, performance art og levende musikk med en aktiv scenografi.
- Oma forteller i verket om sin egen opplevelse av å ha vokst opp med en narkoman far, og kampen om å være et lykkelig menneske.
- Forestillingen er nå ute på turné, med oppsetninger i St. Petri-kirken i Stavanger 28. november og Rogaland kunstsenter 29. november.
- kristinenilsenoma.wordpress.com

Kulturkalender

- Birkeland 25/11 kl. 20: Gunn Waage Austad, Eivind Waage Austad og Steinar Sætre.
- Ytrebygda 26/11 kl. 19: Odd Nordstoga.
- Skjold 30/11 kl. 20: Jan Erik Endresen, Åse Solvi m.fl.
- Skjold 1/12 kl. 18: Stille natt Hellige natt.
- Bønes 2/12 kl. 21: Tirs-dagskonsert m/gjest.
- Skjold 7/12 kl. 18: Julekonsert, lokale korps og kor.
- Ytrebygda 7/12 kl. 19: «Angels carols».
- Storetveit 11/12 kl. 19: Veslemøy Fluge Berg, Roy Vorland m.fl.
- Birkeland 11/12 kl. 20: Damekoret KORALL.
- Bønes 12/12 kl. 19.30: Iver Kleive.
- Fridalen kirke 13/12 kl. 17: Førluskonsert mm.
- Sounds Like Us.
- Skjold 14/12 kl. 18/20.30: Sola Fide
- Fana 14/12 kl. 19: «Den tradisjonelle julekonserten».
- Søreide 14/12 kl. 19: Søreide songlag.
- Storetveit 16/12 kl. 19.30: Gospelkoret Agape.
- Ytrebygda 16/12 kl. 19.30: Marianne Juvik Sæbø.
- Fana 18/12 kl. 19.30: Mannskoret Stram.
- Søreide kirke 19/12 kl. 19: Korps og kor.
- Fana kirke: 21/12 kl. 19: «O, helga natt».
- Slettebakken 6/1 kl. 17: Helligtrekongersfest
- Fantoft stavkirke 6/1 kl. 18/20: Draumkvedet
- Storetveit 11/1 kl. 19.30: Nyttårs-konsert med flere kor.

Salmemaraton i Ytrebygda

Er du klar til den kommende jul med ny salmebok og med både gamle og nye spennende julemelodier? Denne høsten synger vi ett eller flere vers av salmebokens første hundre salmer for advent og juletid. Første del var 6. november, nå inviterer vi til del to av salme(1/2)maraton i Ytrebygda kirke, torsdag 27. november kl. 18.30-21.20. Ta med salmebok hvis du har! Gratis adgang.

ÅRETS JULEGAVE!

Kjøp unik glasskunst med julemotiv laget for Det Norske Misjonsselskap av kunstneren Astri Vadla Ravnås! Serien har fem motiv: Krybben (2011), englene (2012), hyrdene (2013), de vise menn (2014 - ÅRETS MOTIV) og et misjonsmotiv (2015). Alle er 10 cm i diameter.

PRIS: Hvert motiv koster kr 1000,-
TILBUD: Kjøp de fire første motivene samlet for kr 3500,-
BESTILLES hos NMS:
info@nms.no eller 51 51 61 00
nms.no/julegave

Kr 1000 pr motiv gir kr 750 direkte til NMS sitt verdensvide arbeid.

Når vanemenneske blir overrumpla

Vi har alle våre faste vanar. Vanar er rutine. Vi snakkar stundom om gode og dårlege vanar. Gode vanar skal vi ikkje forakte. Dei held styr på livet vårt.

AV PROST PER BARSNES

Sjølvs om det vi gjer av vane ofte skjer utan nøyare ettertanke, så er det klokt å tenkje på, at det som i si tid skapte den vanen som for oss idag er rutine, var ein gong så fornyande, så livsfrisk, og så sterk at folks liv vart endra! Difor er det spennande å undersøke kva resonnement som ligg bak våre vanlege rutinar. I dagleglivet. Og ikkje minst i gudstenesta. Kvifor er liturgien slik som han er?

For ei spørjande sjel kan ei vanleg gudsteneste då bli ei uvanleg oppleving. «Seier du det?» «Det har eg ikkje tenkt på før!» «Kjempeinteressant!» Det hender også at menneske får ei fornyande oppleving fordi dei vert positivt overrumpla av det som uventa skjer. Men utan at dei hadde vore der, vanen tru, hadde dei gått glipp av det spesielle som hende! Dei kan prisa seg lukkelege for at vanen førte dei til gudsteneste akkurat den dagen, sjølvs om dei faktisk ikkje venta at noko spesielt skulle skje.

I snitt går 100.000 menneske i dette landet til gudsteneste i Den norske kyrkja kvar søndag. I tillegg kjem deltakande i andre kyrkjesamfunn sine gudstenester. For mange er regelmessig gudstenestebesøk fast post på vekeprogrammet. Det er vane. Det var også vanemenneske som møttest i synagogen til gudsteneste. Det står om Jesus: «... på sabbaten gjeikk han inn i synagoga, som han var van med». Og dei han møtte, og delte fellesskap med, var der også av gamal vane.

Men denne gongen skulle det bli ein onnorleis dag. Jesus var skriftlesar. Han las denne kjende Messias-profeti, som dei hadde høyrte mange gonger før: «Herren Guds ande er over meg, for Herren har salva meg. Han har sendt meg for å forkynna ein god bodskap for hjelpelause, for å forbinda dei som

har eit knust hjarte, ropa ut fridom for dei som er i fangenskap, og frigjer-ing for dei som er bundne, for å ropa ut eit nådens år frå Herren» (Jes 61), og så seier Jesus: «I dag vart dette skriftordet oppfylt medan de hørte på».

Barnet frå krubba i Betlehem den første julenatt hadde vorte vaksen mann! Ansikt til ansikt med Jesus stod dei ansikt til ansikt med oppfyltinga av profetien. Han steig liksom levande ut av teksten og presenterte seg for dei som Messias. Det skapte liv og røre. Dette vart meir enn mange klarde å takle. Slik er det vel også med oss. Når vi blir usikre trer psykologiske vernemekanismer i funksjon, og vi kan bli krampaktig avvisande. Heldigvis er det alltid nokon som har tryggleik og ro nok i seg sjølve til å observere sider ved det som skjer, som for andre går hus forbi, i alle fall i første omgang.

Det skulle vise seg at Jesus kunne stå for det han sa! Første søndag i advent tek eit nytt kyrkjeår til. Gjennom gode gudstenestevanar tilbyr Jesus oss sitt fylgje i det nye kyrkjeåret som ligg framføre. Når kyrkjelyden samlast er han alltid der. I ord og sakrament er han like levande til stades i gudstenestene som han er det i syngagoga i Nasaret. Og det hender oftare enn mange trur at noko uvanleg skjer. Ikkje for alle på same tid. Men for enkeltmenneske som opplever å sjå Jesus i eit nytt lys, blir dagen ein uvanleg merkedag.

Jesus seier noko om at han skal forkynna glede-bodskap for fattige, gi fangar fridom, hjelpe blinde til å sjå, løyse trælur or tvang og ropa ut eit nådeår frå Herren. Kva tyder alt dette? Det skal vi finne ut i lag gjennom heile kyrkjeåret! ●

Det var en gang en jul ...

Julen begynte om kvelden onsdagen før første søndag i advent, for onsdagene kunne butikkene ha åpent til kl 19. Ellers måtte alle stenge senest kl. 16.30. Ingen stilte spørsmål til dette, det var en naturlov vi måtte holde oss til.

TEKST: KNUT CORNELIUSSEN

Fremfor Løveapoteket på Holbergsallmenningen sto nisseorkesteret klart, og kl. 17 kom de første juletonene trillende ut av skinnende blanke instrumenter. Julegaten ble tent og et lyshav nesten utenfor vår fatteevne åpenbarte seg. Fem år med mørke og okkupasjon lå bak oss, fra nå av ville verden bare bli lysere og tryggere og aldri mer ville noen krig formørke tilværelsen.

Det var beskjedent med varer i butikkene, men desto flottere vindusutstillinger. Nisser som nikket, tog som gikk rundt og rundt på skinner, troll som var våknet til live i forbindelse med julen, ja til og med Jesus hadde sin plass i julen. Hjemme vasket og pyntet mor, alt måtte være i orden til julen kom. Dagene var lange og vi fulgte nøye med på julekalenderen, en appelsin med 24 nellikspikre. Hver dag ble en nellikspiker fjernet, helt til julaften kom og appelsinen var igjen bare en appelsin.

Om formiddagen samlet vi gutter oss til lek og forventning i snøkledd gater uten noen biler som brøt inn i leken. Den første

lille smaken av jul, fikk vi til lunsj. Julepålægget var kanskje beskjedent i forhold til dagens bord, men røket fårelår og rullepølse fikk virkelig tennene til å løpe i vann. Nå var tiden inne til litt koselig lek med Ludo og Svarteper. TV var ukjent, men de som hadde radio, tok gjerne på julegudstjenesten klokken fire. Presis klokken fem satte alle byens kirkeklokker i gang med å kime, nå var julen kommet. Mor ble overveldet av julestemning, og med juletårer i øynene ga hun oss alle en klem med ordene «god jul, lille venn».

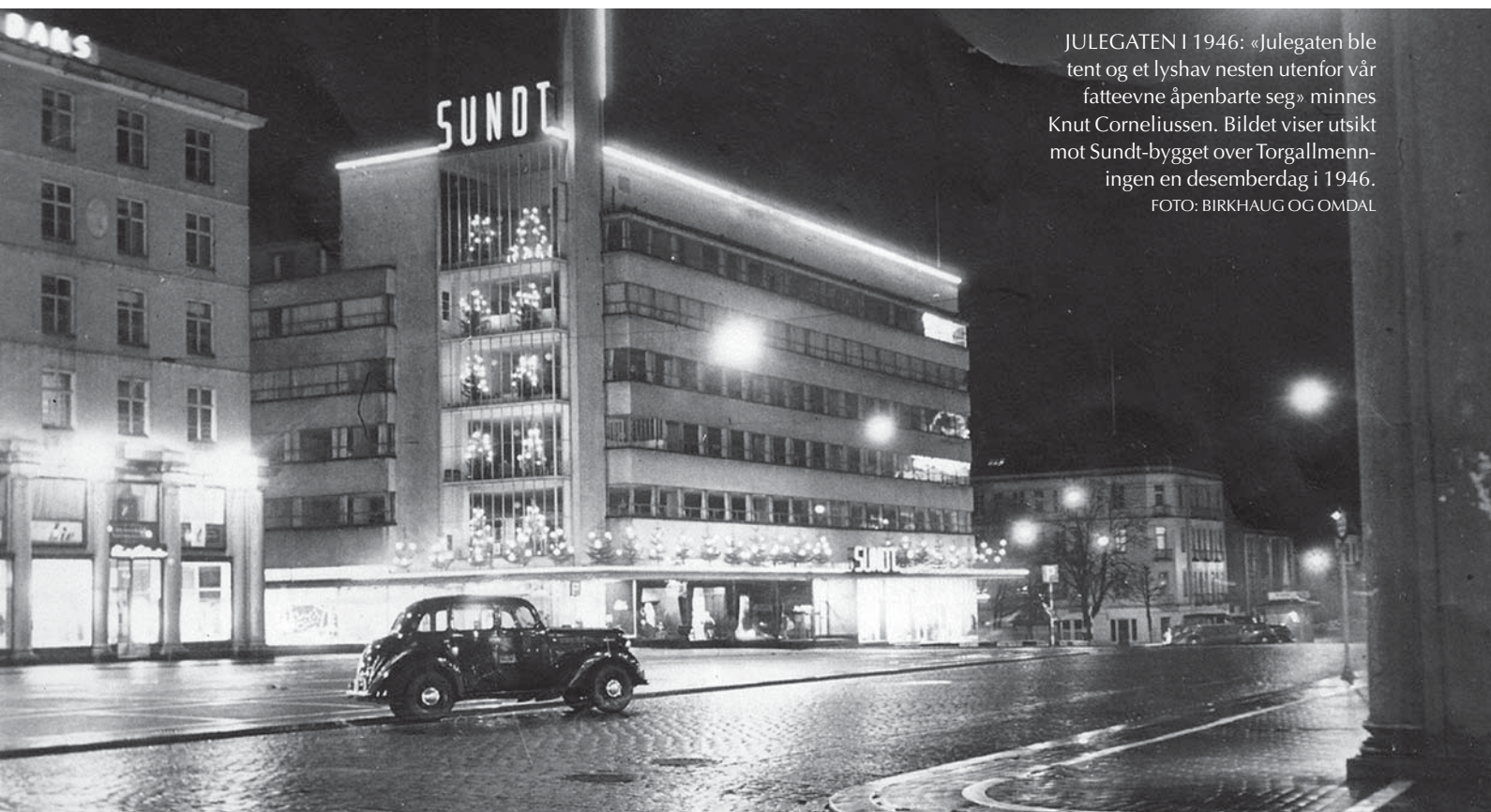
Huset var fylt med en himmelsk lukt av pinnekjøtt. Nå var det bare å vente på kveldens høydepunkt. Hvordan mor og far hadde klart å få fatt i pinnekjøtt, visste vi ikke og brydde oss ikke om. I stuehjørnet sto et enkelt juletre pyntet med levende lys og gammel julepynt fra før krigen. Under treet lå noen julegaver, gjerne to-tre til hver av oss. Selv om maten smakte bedre enn vi kunne drømme om, gikk våre øyne stadig på tur bort til julegavene. Så måtte mor vaske opp, den lengste oppvasken i året.

Ikke tror jeg at dagens barn, etter at de har åpnet 30-40 vakkert innpakkete gaver,

kan være lykkeligere enn vi var med våre beskjedne gavehauger. Far fikk to barberblad som jeg hadde fått for 10 øre hos Grønner på Engen. Gleden var stor da han sa at det var akkurat det han ønsket seg, og siden sa han at det var de beste barberbladene han noen gang hadde hatt. Mor fikk en slikkepott, og det var akkurat det hun ønsket seg. Mor fikk alltid noe hun kunne bruke på kjøkkenet.

Under treet lå det også en stor pakke med «til Knut fra mor og far»-merkelapp. Selv når jeg skriver dette, får jeg tårer i øynene av minnene fra jeg pakket opp. En stor trelastebil med ordet «TRANSPORT» på siden. Av bestemor fikk jeg grå strikkestrømper, det var nok mor mest glad for.

Lastebilen fikk sin plass i sengen, og neste dag fikk den det travelt med å kjøre snø. Vi hadde hørt at i Amerika var det trekkoppbiler som kunne gå av seg selv, sikkert bare rykter, for alt skulle være så mye bedre i Amerika. Julen tok slutt, men for min bror og meg bygget nye forventninger seg opp. Under to uker etter jul hadde vi begge gebursdag. ●

JULEGATEN I 1946: «Julegaten ble tent og et lyshav nesten utenfor vår fatteevne åpenbarte seg» minnes Knut Corneliusen. Bildet viser utsikt mot Sundt-bygget over Torgallmenningen en desemberdag i 1946.

FOTO: BIRKHAUG OG OMDAL

Menighetsbladene starter her en ny serie, der vi ser tilbake på tekster som har vært trykket i eldre utgaver av bladene våre – enten det er 10, 20, 30, 40, eller som i dette tilfellet, 50 år siden. Denne teksten stod opprinnelig på trykk i «Hverdag og Helg» (menighetsblad for Storetveit) for julen 1964.

Hvor skal vi gjøre av Jesusbarnet?

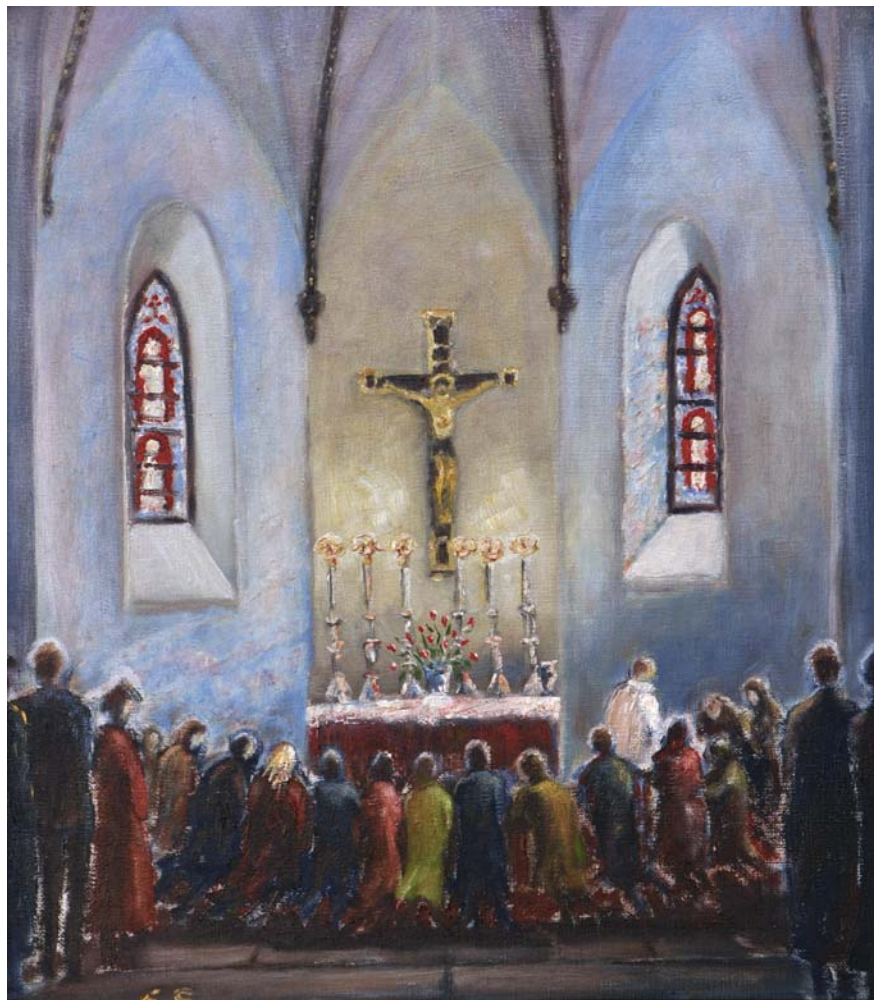
Desember-psykose! Er ikke det et ganske treffende uttrykk? Ja, for det er jo nettopp det vi hengir oss til de fire siste ukene før jul. Midt i en sur og mørk årstid spraker det plutselig løs med lys-guirlander og bugnende butikkvinduer. Gatene pyntes med - ikke bare ett, men rekker av grantrær, i et antall som gjør at vi kanskje ikke ser et eneste av dem - egentlig.

SKREVET AV AUGUST BOLSTAD

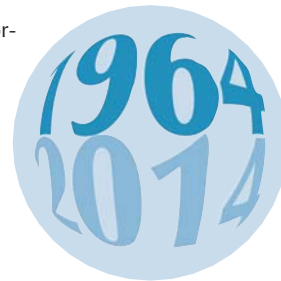
Desember-psykose! Denne underlige, hektiske, sjarmerende stemning av pakke-galskap og mathamstring. Kjø og spise al-buer i forretningene, mas og travle forberedelser hjemme. Smultlukt, og stadige blikk på kalenderen.

Desember-psykose! Har vi forresten ikke et annet ord for det samme, et kortere ord, et ord med en noe mer anstendig klang? Advent. - Ett, to, tre, fire lys. En papp-plate med et svært glansbilde på - og med luker i til å åpne, en for hver dag. En adventskalender. En desemberkalender!

Her blander kirkens indignerte skrik seg inn i bildet: Advent hører kirkeåret til - med liturgi og teologisk innhold!

NATTVERD I STORETVEIT: Om den vakre og stemningsfulle for-siden på «Hverdag og Helg» for julen 1964 får vi vite at den viser «altergang i Storetveit kirke – etter et maleri av Erling Sveverud». Etter det vi kjenner til, var Erling Sveverud lærer på Lærerskolen. Han skal ha gitt dette bildet til Otto Irgens i sin takknemlighet for den han var som prest og fordi menig-hetslivet beriket hans liv. Ta gjerne kontakt med menighets-bladet dersom du har utfyllende opplysninger.

Vi vet det - egentlig. Ideelt sett vet vi det. Men hva sier realiteten? Hånden på hjert-et, både kirkens folk og andre: mener vi i grunnen noe annet med advent enn - - de-sember, en årstid i likhet med vinter, faste (!), mai, St. Hans o.s.v.? Om vi har mot og vilje til ærlig selvransakelse, kan vi jo prøve oss selv på disse spørsmålene: Hva er det vi er mest opptatt av i advents-tiden? Hva er vårt fremste adventsproblem?

Josef og Maria hadde heller ingen rolig tid på forhånd. Den romerske keiser hadde gitt ordre om folketelling. En prosaisk borgerplikt drev dem ut på en strabasøs reise fra Nasareth til Betlehem, til og med på en meget ubeleilig tid. Hvis barnet kom mens de var underveis, hva så? Det var deres adventsproblem: hvor skal vi gjøre av Jesusbarnet?

Er det vårt advents-problem? Hvor skal vi gjøre av Jesusbarnet? Spørsmålet kan komme som en mors omsorgsfulle og be-kymrede sukk. Det kan komme som en pliktskyldig tributt til tradisjonen. Det kan komme som en pinlig og usikker famling: hvor i all verden skal vi gjøre av denne brysomme nyfødte? Barnet krever en plass. Men hvor? Utenfor ditt hus? - En anstendig plass i hederlige juletradisjoner? I stemningsfulle julesanger? I et eller et par kirkebesøk? I ditt hjerte? Vi blir nødt til å ta en bestemmelse om dette, enten vi vil eller ikke. Det hører med til forbered-elsene. Ikke bare desemberpsykosen: hvem skal ha presanger? fikk vi kort fra den og den i fjor? hvem skal vi be i selskap-et 2. juledag? Hvem behøver vi ikke å be? Også det stille, men påtrengende advents-spørsmål midt i travleheten: Hvor skal vi gjøre av Jesusbarnet? ●

Julen feirer vi til minne om Jesu fødsel for ca. 2014 år siden. Han kom til verden i et jødisk samfunn, som var en provins under det store og mektige Romerriket, som fra Roma styrte over alt land rundt Middelhavet.

Nytt kirkeår - men svært gammelt kalenderår!

AV MARTIN A. E. ANDERSEN

Vi vet at de første kristne menigheter i de østlige deler av Romerriket markerte 6. januar som Jesu fødselsdag, men etter at en større gruppe kristne, som hadde slått seg ned i Roma, midt på 300-tallet samlet seg om å minnes Jesu fødsel på den 25. desember, har denne datoen overtatt. Og slik er det fortsatt, med julaften den 24. desember, som da blir kvelden før Jesu fødsel, som skal ha skjedd natt til juledag den 25. desember.

Romerriket omfattet og styrte over det som man den gang mente var «den kjente verden», og hadde alt mange hundre år før Jesu fødsel ordnet seg med en slags kalender. Den hadde solen og månen sin ferd over himmelen som grunnlag, og kalenderen fulgte ellers årets lengde og inndeling i årstider, noe som den gang var svært viktig for folk å holde greie på, da alle var avhengige av at jordbruket gikk bra og gav gode avlinger. Det skal ha vært Romulus – i følge tradisjonen en av grunnleggerne av Romerriket – som innførte kalenderen, som delte årets vel 365 dager på 10 måneder, der september, oktober, november og desember var henholdsvis den 7., 8., 9. og 10. måneden i året. En av etterfølgerne hans som konge, Numa Pompilius (715 – 672 f. Kr.), mente det var mer fornuftig å dele året i 12 må-

neder, og han fødte derfor til januar og februar som 11. og 12. måned. Og slik ble den nye kalenderen inntil senatet i Roma i år 452 f. Kr. vedtok å flytte de to «nye» månedene fra sisteplassen og helt fremst i året til måned nr. 1 og 2. Begrunnelsen var ikke minst at januar jo var oppkalt etter den romerske guden Janus, som var guden for all begynnelse, og dertil var den guden som vokter over husets inngang, og derfor burde komme først. Måneden februar fulgte naturlig nok med i denne omplussingen, og som den opprinnelig siste måned i året, hadde den fått påhengt skuddårsdagen helt på tampen av året, hver gang det var nødvendig. Dette er altså grunnen til at februar fortsatt hvert 4. år må «henge på» en skuddårsdag, men nå et stykke inn i det nye året. Denne ordningen kom altså med i kalenderen vår så langt tilbake som for 2466 år siden, men den varer fortsatt ved og var senest aktuell den 29. februar 2012, og kommer igjen i 2016.

I Romerriket kom en etter hvert i stadig økende kontakt med kulturen i naboriker i øst og i sør, noe som bl. a. førte til at Julius Cæsar i år 46 f. Kr., etter inspirasjon fra nytt kjennskap til kalenderen som ble brukt i Egypt, foretok en mindre justering av den romerske kalender, slik at inndelingen i år og måneder kom enda bedre i samsvar med solens ferd. Denne justeringen førte til at man heretter fulgte «Den

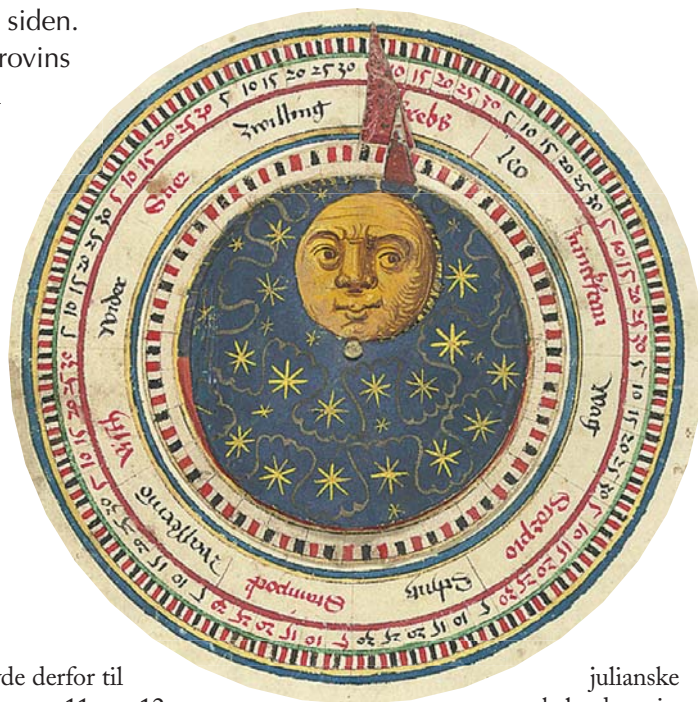
julianske kalender», inn-

til pave Gregorius 13. i

år 1582 foretok enda en justering, som endte med «Den gregorianske kalender», som foreløpig er den «nyeste» og siste. Men noen regner med at FN om ikke altfor (altfor) lenge vil få seg forelagt et forslag til fremtidens endelige og ideelle «Verdenskalender». Inntil videre får vi imidlertid fortsatt holde oss til den litt justerte gregorianske kalender fra 1582, som først ble innført i Danmark-Norge fra år 1700 – og enda senere i en rekke andre land – samtidig som noen helligdager ble strøket fra kalenderen vår.

Vi har fulgt den «Vesterlandske kalenderen» fra dens start for ca. 2750 år siden, men enkelte av de ennå eksisterende kalenderløsninger i andre deler av verden går enda lengre tilbake, og kombinerer da gjerne tidspunktet for starten på kalenderen med år og dato for verdens skapelse! Her kan vi nevne at i en av disse kalenderne er verdens skapelse lagt til 5. okt. 3761 f. Kr., og i en annen til år 2637 f. Kr. Men om «vår» kalender har en lang historie knyttet til målingen av år og måneder, så minner dagens «Vesterlandske kalender» oss om at det nå er tid for å minnes Jesu fødsel for 2014 år siden! ●

Latinske tall: septem (7), octo (8), novem (9), decem (10)

Real Ones tolker Ramirez: **Musikals**

Real Ones har virkelig klart å gjøre den latin-amerikanske messen «Misa Criolla» til sin egen.

TEKST OG FOTO:
MAGNE FONN HAFSKOR

Fullsatt kirke. Lyset dempes, summingen fra publikum forstummer. Lyse orgeltoner og dyp magebass fra galleriet. Det ruller, puster, det er bølger av lyd, en syngende melodi som minner om Bach-temaet fra Tarkovskijs «Solaris» (*Ich ruf zu Dir, Herr Jesu Christ, BWV 639*). Så dør tonene ut, og konserten i Bergen domkirke kan begynne.

Natt uten ende

Real Ones kommer inn, og be-

gyunner å spille mens orgeltonene fortsatt henger i kirkerommet. De åpner med «*Endless Night*» fra platen «*First Night on Earth*» (2011). Jørgen Sandvik spiller på et rart instrument, en indisk strengelek får jeg vite etterpå.

«*Some are born to sweet delight, some are born to endless night*» synger de, en tekst hentet fra William Blakes «*Auguries of Innocence*», akkompagnert av spinkle spikerpianotoner fra et elektrisk keyboard og Kåre Opheims hamring på skarptrumme og symbaler.

Svingende folkrock

Organist Sigbjørn Apeland, som improviserte frem åpningstonene, kommer ned fra galleriet og setter seg ved trøorgelet. Sammen med David Chelsom Vogt på

fiolin slår han an tonen på neste låt, som er hentet fra «128», bestillingsverket til årets Periferi-festival.

Instrumentalen høres ut som noe midt mellom en halling og en irsk jig eller reel. Det er vakkert; langsomt marsjerende, lett dronende med skjøre fiolintoner, og kunne passert som åpningen på en Chieftains-plate. Jørgen Sandvik henger på seg gitaren. Alle synger ordløst, «aaa-aaa-aaa», før Opheim avslutter med en trommesolo.

Vakker julesalme

Dette er en slik jazztrommesolo som har god tid; der det handler mer om å skape musikk enn å vise hvor fort og hardt man kan banke trommene. Typisk nok går den over i en melodi spilt på

kubjeller, noe som skaper en naturlig overgang til nok en improvisasjon fra Apeland.

Denne gang på trøorgel, men likevel som en fortsettelse av åpningen han spilte på storesøster oppe på galleriet. Det bølger, puster, synger, skjelver, knirker – som var instrumentet levende, før han runder av med melodien til Arnfinn Harams kjente julesalme «*Djupaste mørker ligg over jord*».

Andektig innlevelse

Denne nydelige melodien er hentet fra Ariel Ramirez' korverk *Navidad Nuestra* («Vår jul»), og passer utmerket som overgang til kveldens hovedverk; den samme komponistens praktfulle latinamerikanske messe.

Misa Criolla åpner så slik den

KIRKEKONSERT: Real Ones minner litt om The Band, både musikalsk og av utseende.

k lek i kirkerommet

skal åpnes: Med langsomme taktfaste basstrommeslag. Teksten til verket er hentet fra den katolske messen. «*Señor ten piedad de nosotros. Cristo ten piedad de nosotros*» («Gud, ha miskunn med oss. Kristus, ha miskunn med oss») synger de, med stor og andektig innlevelse.

Drømmende duett

Andresatsen, *Gloria*, groover skikkelig. Dette er helt klart rockeversjonen av korsatsen, og kunne gjerne vært sluppet på singel. Ivar spiller elgitar, broren David fiolin – og avslutter med en lys falsett til stor jubel. Jørgen Sandvik åpner neste låt, en drømmende duett med kirkeorkelet; en musikk som tar deg til et annet sted, med lange svømmende toner.

Vi får så en funky versjon av *Credo*, med allsangrefreng på slutten («amen, amen, amen»). Jeg liker den minimalistiske gitarsoloen, som minner om Snakefinger med en klype twang. De har virkelig flyttet verket ut fra konserthusene og gjort det til sitt eget.

Krautrock fra Hawaii

Neste låt er nok en instrumental, denne gangen helt over i et repetierende krautrockland, med minimalistisk Hawaii-klimpringala The High Llamas. De kan nå gjøre hva de vil, ville jeg skrevet, dersom dette ikke var i en kirke. Det svinger, det groover, og den folkemusikalske messen kler godt den nye musikalske drakten.

På «Sanctus» henter Apeland trekkspilltoner ut fra fra trøorgel-

et. Det er en sjømannssang, det er Hawaii, det er temaet fra *The Last Waltz*, det er trillende banjo-toner spilt på elgitar, det er en lek.

Den livligste sangen

Verket avsluttes med «*Agnus Dei*», som ligger tett på originalen, inkludert sprø cembalo-toner. Men den syngende elgitarsoloen er deres egen. Etter taktfast applaus som går over i trampeklapp kommer de på igjen.

– Magne Skrede, som introduserte oss for denne musikken, rådet oss alltid til å ta den mest livlige sangen som ekstranummer, sier David, og slår an tonen til «*Gloria*» på fiolinen.

De andre følger på, publikum klapper takten, og det hele tar skikkelig av med en lang jam der alle slutter på likt. ●

Årets juleplate «sluppet» i Domkirken

Real Ones tolkning av Misa Criolla bør bli årets juleplate, uavhengig av sjanger. Og hva var vel mer naturlig enn å invitere til plateslippkonsert i Bergen domkirke?

TEKST OG FOTO: MAGNE FONN HAFSKOR

– Å spille for en fullsatt domkirke er ikke hverdagskost. Det var en fantastisk atmosfære, både på grunn av lokalet, og det hengivne publikummet, sier fiolinist/vokalist David Chelsom Vogt, som stiller til intervju sammen med broren Ivar Chelsom Vogt (gitar, sang) og Jørgen Sandvik (gitar, sang).

Real Ones kan være vanskelig å sette i bås. På den ene siden kan de høres ut som indierockere med en hang til psykedeliske orientalske klanger, på den andre siden kan de nærme seg avantgardemusikk og frijazz. Det som ingen er i tvil om, er at kvintetten består av høyst kompetente musikere. De tre vokalistene har sunget sammen siden dag én. Bassist Øystein Skjælaaen ble med for 17 år siden, mens Kåre Opheim kom med på trommer noen år senere.

– Kåre er ny, han har bare spilt med oss i 12 eller 13 år, sier vokalist/gitarist Ivar Chelsom Vogt, som stiller til intervju sammen med broren David Chelsom Vogt (fiolin, sang).

– Nei, han har vært med i 15 år, mener David.

– Men han er fortsatt «the new guy». Akkurat som Ronnie Wood i Rolling Stones, legger Jørgen Sandvik til.

I år feirer bandet 20-årsjubileum, og markerer dette rett og slett ved å spille inn et korverk som på mange måter ble innledningen til deres musikalske reise.

– Vi sang Misa Criolla i koret på Steiner-skolen da vi gikk der, forteller Ivar.

– Siden har vi snakket mye om å gjøre en egen innspilling av verket, men var usikre på om vi kunne klare det.

– Vi ville få det til å svinge, sier Jørgen Sandvik, som med helskjegg ser mer ut som en ung Garth Hudson.

– Det er mye folkemusikk i det. All musikk er jo egentlig folkemusikk.

De har beholdt melodiene, akkordene og korarrangementene fra originalverket, men gjør ellers en ganske fri tolkning.

– Vi har lagt til noen solopartier og repeterer en del elementer som vi synes er fine, sier Ivar. – Det blir litt slik som vi spiller. Hadde vi laget disse låtene selv, ville vi tenkt «her er refrenget», sant. Slik tenker de ikke i klassisk musikk, at dette var fint, det tar vi en gang til. ●

Fakta: Real Ones og «Misa Criolla»

- Bergensbandet Real Ones har spilt sammen i 20 år, et jubileum som startet på beste vis med Spellemannspris for fjorårets dobbeltalbum «Tonight Only Tonight/The Morning After».

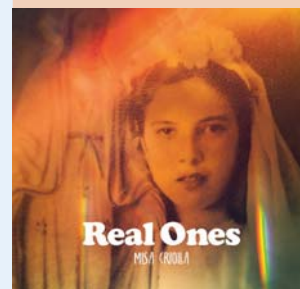
- Årets album er deres tolkning av «Misa Criolla», et korverk skrevet av den meksikanske komponisten Ariel Ramirez (1921–2010) – der klassisk musikk blandes med vakre latinamerikanske folketonen.

- Real Ones nærmer seg denne musikken på sin egen måte, blant annet med improviserte partier og egne arrangementer.

- Platen ble spilt inn på Skjerjehamn sommeren 2013, og ble utgitt 31. oktober på Breaking Records/ Musikkoperatørene. Den er også å få i vinylutgave, med cd inkludert.

- Mer informasjon: www.realones.no

VAKKERT COVER: Platecoveret viser bergensfotografen Francisco Munoz' bestemor. Munoz fikk en stor samling gamle sort/hvitt-bilder fra sin familie i Chile. – Så begynte jeg å fotografere dem på glass, og lyssatte med fargefiltre og prismen. Ingen Photoshop her!

Et barn er født på kirkebakken

Awe Andrea er født på flukt, lykkelig uvitende om konfliktene i Sør-Sudan og om faren som utkjemper noens krig et eller annet sted. Mamma Cecilies fang er hennes egen trygge, lille verden.

TEKST: KIRKENS NØDHJELP.
FOTO: ERIK THALLAUG/KN

Da borgerkrigen i Sør-Sudan blusset opp, lot soknepresten i Don Bosco flyktningene slå seg ned utenfor kirken. I dag er de ni hundre mennesker som bor på kirkebakken, de aller fleste kvinner og barn. Kirkens nødhjelp sikrer dem rent vann, hygieniske sanitærforhold og annen nødhjelp. Men stadig kommer flere til, nye flyktninger og barn født på flukt. Lille Awe Andrea er ett av dem.

Hun ble født i det samme teltet der ett av søsknene hennes døde for bare noen måneder siden. Moren Cecilie løfter henne varsomt opp, ammer og vugger babyen med bevegelsene til en sjubarnsmor. Hun forteller med den samme, rolige stemmen om krigens redsler, om den dramatiske flukten, tapet av to barn, om bekymringene og håpet for de fem barna som fortsatt lever.

– Det er ikke mye mat, og teltet er ikke tett. Men vi er vi er glade for å være i trygghet, og vi har rent vann. Når krigen er over, kan vi starte på nytt.

Rent vann til 108 000

Siden jul i fjor har borgerkrigen i Sør-Sudan fordrevet 1,7 millioner mennesker. De fleste flyktningene bor ved FN-baser, i kirker eller under trær. Kirkens nødhjelp har det siste året drevet en omfattende nødhjelpsinnsett i tillegg til det langsiktige arbeidet i Sør-Sudan.

Hittil er 80 vannpunkter rehabilitert, og 20 nye brønner er boret, hovedsakelig i til-

SØR-SUDAN: Da borgerkrigen blusset opp, lot soknepresten i Don Bosco flyktningene slå seg ned på kirkebakken. Her har Cecilie funnet trygghet for seg selv og sine fem barn. Awe Andrea er født på flukt.

HYGIENE: To år gamle Peter er ikke så glad for å bli vasket, men mamma Madelena vet at rent vann og god hygiene beskytter mot diarésykdommer som kolera. Kirkens Nødhjelp har boret én brønn innenfor leiren og én brønn til vertssamfunnet utenfor. I tillegg er det satt opp 12 toaletter og 12 bad, samt en et anlegg for klesvask.

knytning til leire og tilliggende lokalsamfunn. Det gir tilgang til rent vann for 108 000 personer. Kirkens Nødhjelp når ut til

flyktningene med helsetjenester, telt, tepper, kokekar og hygieneartikler. Men fortsatt er de humanitære behovene enorme.

Gi trygghet til jul!

Kirkens nødhjelp er menighetenes forlengede arm ut i verden. Gjennom dem kan vi gi husrom, rent vann og nødhjelp til barn som fødes inn i krig og kaos, enten det er i Sør-Sudan, Syria, Gaza eller Nord-Irak.

Dersom du tenker deg på julegudstjeneste denne julen, håper vi du vil støtte arbeidet vi gjør sammen med Kirkens nødhjelp. Husk å ta med kontanter til kollekten – og vær med å gi trygghet i julegave til barna som trenger det aller mest! ●

Kirkens nødhjelps giverservice: 22 09 27 00
(man-fre 09-15). giver@nca.no
Favekonto: 1594.22.87248.
Mer informasjon: www.kirkensnoddhjelp.no

Vil du gjøre en forskjell?

Kirkens SOS trenger nye medarbeidere. Inntakskurs starter 16. februar. Vil du gjøre en forskjell for mennesker som har det vanskelig og samtidig oppleve personlig utvikling? Som frivillig kan du velge mellom å lytte til mennesker på telefon eller chatte med dem på internett. Du får full opplæring og oppfølging underveis, og vi kan tilby et utviklende personlig og sosialt fellesskap. Tjenesten er velordnet og forutsigbar, og kan fint tilpasses jobb, studier eller pensjonisttilværelse.

Mer informasjon: Ring 55 32 58 45/941 83 654 eller se www.kirkens-sos.no/bjorgvin

Kirkens SOS er Norges største og eldste krisetjeneste på telefon og internett.

 Kirkens SOS

Trettandagen i stavkyrkja

Då ho var barn, Ingebjørg Lognvik Reinholdt frå Seljord heller læra seg å kveda enn å høyra på Michael Jackson og dansa til Scatman. På trettanfagen kan du oppleve den unge kvedaren når ho framfører Draumkvedet i Fantoft stavkyrkje.

TEKST: MAGNE FONN HAFSKOR

Seks år gamal gjekk ho opp til Ragnar Haugstøl og lærde seg gamle seljordsviser. Sida den gong har ho kveda, sunge viser, vore med i teateroppsetningar, heldt konsertar og kurs, samt fordjupa seg i folketradisjonane på studier ved folkekulturstudiet i Rauland og Norges Musikkhøgskole.

Freden i ein folketone

Gjennom utdanninga har ho opparbeida seg ein rik kunnskap om kulturhistorie og songtradisjonar i Noreg. For tida jobbar ho som frilans folkesongar i Oslo og Telemark, blant anna i duoen Fivil. Ho har vore med på fleire festivalar og internasjonale prosjekt, og vann B-klassa på

KVEDAR FRÅ SELJORD: – Folkesongens enkle, reine format skapar ein ro som er sjeldan å finne i dagens støyande samfunn, seier Ingebjørg L. Reinholdt. FOTO: ODDLEIV APNESETH

Landskappleiken på Geilo i 2014. – Eg forelska meg tidleg i korleis folkemusikkens humoristiske, vakre og mørke skildr-

ingar fangar livet i all sin galskap, både livet no og livet då, uløysleg samanbunde, seier ho.

– Folkesongens enkle og reine format skapar ein ro som er sjeldan å finne i dagens støyande samfunn. Freden ein folketone skapar kan ikkje gjenskapast eller masseproduserast.

Visjonsdikt frå mellomalderen

Draumkvedet er vårt einaste visjonsdikt, og handlar om ei draumereise til det hinsidige og kva som vil skje på dommedag. Handlinga er sett til romjoli, ei tid som gjennom alle tider har blitt sett på som ei overgangstid då det åndelege er spesielt nære på oss. Ingebjørg har lært Draumkvedet av Agnes Buen Garnås, og brukar hennar form. ●

Tysdag 6. januar kl. 18.00 og 20.00 blir tradisjonen tru Draumkvedet framført i Fantoft stavkirke. Dette er 17. gong konserten blir halden. Denne gangen er det kvederen Ingebjørg Lognvik Reinholdt som framfører kvadet. Kle godt på deg, for det kan vere kaldt i kyrkja. Inngangspenger: Vaksne: kr. 150,- / honnør kr. 100,- / barn gratis. Velkomen!

Kulturtipset: Døden forteller

Liesel stjeler bøker. Dette er hennes historie. Det er også historien om naboene i Himmel-gaten. Og om det som skjedde da bomberegnet kom. Og fortelleren? Det er ingen ringere enn Døden.

AV ANNE KARIN CORNELIUSSEN

I «Boktyven» av Markus Zusak blir vi kjent med ni år gamle Liesel Meminger som bor hos en fosterfamilie i Himmelgaten i München før og under Den andre verdenskrig. Foreldrene er sendt til konsentrasjonsleir fordi de er kommunister, og lillebroren dør underveis til fosterfamilien.

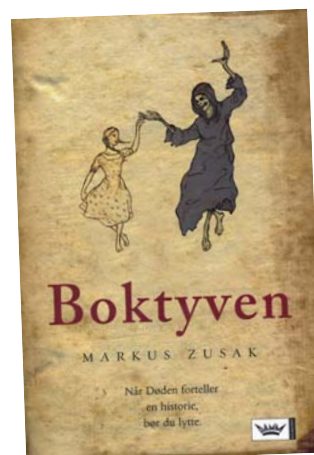
Liesel leser

Liesel er heldig og kommer til snille fosterforeldre. Hun har mareritt om natten og fosterfaren, Hans Hubermann, tar seg av henne og hjelper med å bytte sengetøy når hun våter sengen sin. Etter hvert som han skjønner at Liesel ikke kan lese, blir disse stundene til en hyggelig tid der hun lærer å lese. Da broren ble begravet,

fant hun en bok på gravplassen, og senere blir bøker en besettelse for henne.

Varme og humor

Hun stjeler en bok ut av et av Hitlers bokbål, og senere bøker fra ordførerens bibliotek. Vi får et lite innblikk i hvordan barn i Tyskland hadde det under krigen. Familien skjuler en jøde i

kjelleren sin store deler av krigen, så vanlige tyskeres forhold til jødene er også et tema. «Boktyven» er en varm og humoristisk skildring fra en vond og dramatisk tid, og vel verd å lese. ●

Ta kontakt dersom du ønsker at ditt barn eller din ungdom skal ha en skolehverdag hvor kristne verdier råder grunnen.

En skole hvor den enkelte har betydning!

Bergen Kristne Grunnskole
Øvre Kråkenes 49
Tlf 55 98 78 20, www.bkgs.no

Mellom hvert menighetsblad... følg med i

Fanaposten

Tlf.: 55 11 80 10
Fax: 55 11 80 11

*Hver fredag:
Kunngjøring om gudstjenester i Fana Prosti.*

E-post:
sylvi@fanaposten.no

Her kan din annonse stå!

Kontakt Frode Høyte
hoeyte@gmail.com

Begravelsesbyrået for **byen** og **distriktet**

Solstrands
Begravelsesbyrå as

DØGNVAKT • 55 55 16 16

Vår erfaring – din trygghet

DAHLS
begravelsesbyrå

Tlf 55 13 15 00
www.dbeg.no

Begravelsesbyråkjeden Jølstad

Bergen & Omegn
BEGRAVELSEHJELP

- vi utfører alt det praktiske eller tilrettelegger for pårørende som ønsker å gjøre noe selv

Knut Helge Polden

Espen Polden

Tom Wilson

Heine Polden

Døgntelefon: 55 21 44 50 • mobil: 917 51 700
www.bergenogomegn.no

AVD. BERGEN
Teatergt. 20
5010 Bergen
Tlf: 55 21 44 50

AVD. BERGEN VEST
2.etg på Shellstasjonen
Sartor, 5353 Straume
Tlf: 55 21 44 50

Gi barnet ditt gode verdier med på veien

Møllebakken Skole er en kristen grunnskole med små undervisningsgrupper, gode faglige resultater, og et inkluderende miljø som elevene trives i.

Kontakt oss gjerne for å få vite mer.

MØLLEBAKKEN SKOLE

Syvendedags Adventistsamfunnets grunnskole i Bergen

www.mollebakkenskole.no post@mollebakkenskole.no Tlf: 55 20 71 70

Kort fortalt:

Jeg er Vestlending, og lykken er å rusle en lun sommerkveld langs Bryggen i Bergen!

Vis frem Vestlendingen i deg og velg mellom 31 motiv på ditt Visa kort. Du finner motivene på www.spv.no

SparebankenVest
– satser på Vestlandet

Åsane Oasen Sletten Kilden

TOPPE BLOMSTER

Bestill blomster på www.toppeblomster.no Tlf: 55 18 03 00

SLETTEN
Frihet til å velge!

ÅPNINGSTIDER

Hverdager: **09-21**
Lørdager: **09-20**

Velkommen!

*Ti kan hjelpe til med rådgivning/
tilrettelegging ved begravelser/bisettelser*

RAGNHILD THORSHEIM KRISTING
GRAVFERDSHJELPEN AS
Hagerupsvei 32X, 5093 BERGEN

Hele døgnet
Tlf. 55 27 28 29

FØRERKORT KL. B

-Fornøyde kunder
- Trygge sjåfører

Tlf.: 92 26 66 33

ERIK
STEPHANSEN
TRAFIKKSKOLE

Finn ditt personlige

Tlf: 55 28 21 08
Natlandsveien 153
Åpent: 10-16 (tors 10-19)

ALT TIL BAD!

Tlf: 55 55 77 99
Nattlandsfjellet 1a
www.comfort.no

comfort Landås Svalland VVS

Hvem-hva-hvor i Slettebakken Menighetskontoret: Vilhelm Bjerknesvei 31, 5081 Bergen • Prestene treffes etter avtale
Tlf. 55 59 71 50 • Faks 55 59 71 59 • E-post: slettebakken.menighet@bergen.kirken.no - www.slettebakken-kirke.no

Sokneprest Jorunn M. Johnsen
55 59 71 51 - 414 41 143
jorunn.johnsen@bergen.kirken.no

Kapellan Lars Petter Eide
55 59 71 52 - 994 83 804
lars.petter.eide@bergen.kirken.no

Administrasjonsleder Hilde Kayser Rohde
55 59 71 56 - 988 86 428
hilde.rohde@bergen.kirken.no

**Frivillighetskoordinator, menighets-
pedagog og søndagsskolen**
Kristin Trætteberg
55 59 71 55 - 977 18 438
kristin.trætteberg@bergen.kirken.no

Kantor Kåre Rivenes
kare.rivenes@bergen.kirken.no

Menighetens barnehage
55 28 40 96 - smbhg@broadpark.no

Barnehagestyrer Beate Rommetveit Remme
480 77 505

Speiderne, Jan Thomas Moldung
906 58 242

Kirketjener Sølvi Hansen
55 59 71 22

Pensjonistkor, Olav Øgaard
55 28 96 65

Menighetsrådgiver Anders Teigen
977 80 993

Besøktjenesten, Gunvor Bergsvik
55 28 82 03

Eldresenteret
55 36 14 50

**Ungdomsarbeider, hovedleder Kreating
og PIB-ansvarlig Ingrid Fluge-Hole,**
970 95 284 - ingridfh@outlook.com

Hovedleder KRIK, Sandra Sivertsen
480 26 862 - sandra.sivertsen@hotmail.com

Cellegrupper, Birger Huun
55 28 92 04 - 917 15 464

**Hovedleder kngdomsklubben,
Elisabeth Svalland:**
930 29 128 - elisabet-svalland@hotmail.com

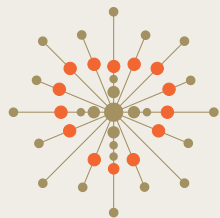
Ungdomskontoret
55 59 71 56 - www.utslett.no

KL-ansvarlig Marius Rustrand
936 05 323 - marius595@hotmail.com

SNIK, Thea Bårdsen
926 40 772 - thea-lb@hotmail.com

Kamerunringen, Inger Steinkopf
55 13 42 41

Gave til menigheten?
Bankgiro: 3624.51.12208

I GUDS
HÅND

Trosopplæring i Slettebakken HVA SKJER FREMOVER?

«LYSVÅKEN» - Overnatting i kirken!

I år finner dette sted 29.- 30. november. Alle 6. klassinger blir invitert til å sove over i kirken. Ryktet sier at dette er noe man må ha med seg. Så hvis du er 11 år, må du holde av datoen. Velkommen til et uforglemmelig døgn!

«O' JUL MED DIN GLEDE» - Hellige- trekongersfest - en skikkelig julefest!

Alle som ble tre år i 2014 er invitert på fest 6. januar kl. 17.00. Selvsagt er også resten av familien hjertelig velkommen. Treåringene skal få sin egen julebok, og ellers vil festen inneholde alt en skikkelig julefest skal inneholde. Gled dere!

Når det nærmer seg, kan du lese mer om samlingen på slettebakken-kirke.no. De ulike aldersgruppene vil også få egne innbydelser i posten.

Har du spørsmål om trosopplæringen?
Kontakt menighetspedagog Kristin:
977 18 438/ kristin.traetteberg@bergen.kirken.no ●

Helligetrekongersfest for hele familien!

Slettebakken kirke, tirsdag 6/1 kl. 17.
Pris. 30/50 maks. 150 for en familie.

Vi starter tradisjonen tro med samling i kirken. Gjennom ord og toner får vi høre om hvorfor vi har fest i julen. Deretter spiser vi sammen, og juletrengang hører selvsagt også med. Og hvem vet - blir det noen overraskelser i år også?

Inger Maren Tv

Lettere rystet ble jeg da jeg først hørte om Inger Maren Tveits retrett, ikke bare fra ledervervet i menighetsrådet, men fra Slettebakken menighet som sådan.

AV FRODE HJERTNES

Sannsynligvis var jeg ikke den eneste. Vi er nok flere som kjenner på sorg og vemod over at dette gode mennesket forlater oss. Det er simpelthen vanskelig å forsone seg med at hennes store smil nå drar til en annen kant av landet – for godt.

- Dette formelig skriker etter en forklaring, Inger Maren!

- Grunnen til at jeg slutter nå er at jeg i begynnelsen av november flyttet fra Bergen til Trondheim. Det blir trist å reise herfra, men jeg regner med det venter et godt liv i Trondheim. Der er mannen som jeg nylig giftet meg med, og hans to sønner.

- Ah, kjærligheten! Den er det vanskelig å argumentere mot, men det gjør det jo samtidig noe lettere for oss andre å leve med denne tristessen. Hvordan har livet i Slettebakken vært?

- Dette er en god menighet å være i. Det kjente jeg helt fra starten. Jeg kom hjem til Bergen i 2006 etter fem år i sjømannskirken i København, og jeg var spent på hvordan jeg ville bli møtt i menighetslivet i Slettebakken. Det ble en god opplevelse.

- Det var det vi ville høre. Og nå forlater du menighetsrådet også, naturlig nok?

- Ja, nå slutter jeg i menighetsrådet etter fem år, tre av dem som leder. Det har vært en spennende oppgave. I løpet av disse årene har jeg fått med meg gleder og sorger, morsomme saker og krevende saker. Den siste store saken har vært rehabiliteringen av kirken. Det skal bli godt å komme tilbake til eget hus om ikke lenge. Da jeg i 2009 ble spurt om jeg ville stille til valg, behøvde jeg ikke lang betenkningstid. Å sitte i menighetsrådet var en oppgave jeg kunne ta på meg. Det passer meg bedre enn mange av de andre oppgavene som også skal gjøres i en menighet. Jeg er opptatt av hvordan vi skal være kirke og menighet i menneskers hverdag og fest der vi bor. Og i den verden vi er en del av. Slettebakken er en kirke i et virkelig mangfoldig nabolag. Jeg har blitt kjent med mange gode mennesker, og jeg har lært mye.

- Og nå blir det Trondheim og omkringliggende herligheter – og trøndere! Hvordan blir det, tror du?

- Jeg var student i Trondheim i 1989-1993, så jeg kjenner byen. Men det er jo ikke studentlivet som venter meg nå. Det blir mye nytt – også en ny menighet å bli kjent med. Da er det godt å kjenne at selv om kirken ser annerledes ut og prestene og de som sitter i kirkebenkene er andre enn dem jeg kjenner fra Slettebakken, så

Gymsalkirken!

Som kjent var kirken stengt i høst og vi måtte ta i bruk andre lokaler. Den første novemberhelgen ble gymsalen på Slettebakken skole omgjort til kirke.

Lørdag yrt salen av liv da store og små deltok på «Superlørdag» med sang, lek, gym, musikk og formingsaktiviteter. Dessuten gikk det med 15 store pizzaer! Søndag var det familiemesse. 4- og 5- åringene fikk bøker og søndagsskolesekk. Det er en flott opplevelse å fylle en gymsal til gudstjeneste med deltakere fra fire generasjoner. Takk til alle som var med på dugnadshelgen! Neste familiegudstjeneste blir i kirken 1. søndag i advent. Vi gleder oss! ●

«Alle vil vi ha med!, synger Emilie, Anna, Selma, Brede og resten av Superlørdagsgjengen

eit takker for seg

er vi i den samme kirken. Fellesskapet sprenger heldigvis de geografiske menighetsgrensene.

-Jeger sikker på at jeg har alle i Slettebakken menighet med meg når jeg ønsker deg alt godt

og lykke til i din nye tilværelse i Trondheim!

- Jeg er glad i Slettebakken menighet og ønsker dere alt godt tilbake, sier Inger Maren Tveit. ●

Bandet gjorde en strålende innsats. Her representert ved Tormod Bjånes på bass og Atle Rotevatn på piano.

Livets gang

døpte

Linus Aleksander Risnes-Isdal
Tilde Ness Sæternes
Olava Aamelfot Bjørstad
Elida Dahle Botnevik
Adrian Refvik Henriksen
Johanne Hageberg
Lykke Stokkan
Sebastian Havnevik
Elida Johannessen
Nikolai Susort Kjelby
Erik Skei Larsen
Kristoffer Da Rosa Torgilsteit
Noah Wold Birkeland
Oline Wergeland Ims
Laura Vattekar Nordstrand
Johannes Lien Skeiseid
Alexander Skagen Bakken
Filip Svarstad Nesset
Jonas Røneltv Rasmussen

vielser

Regine Engelsen og
Erlend Alexander Eide
Mirjam Randa og
Robert Hermansen
Marte Øyan og
Ørjan Andre Hestenes

begravelser

Ruth Thorstensen
Finn Irgens Nilsen
Hildur Engan
Harald Moritz Kjellebold
Torbjørn Gjersvik
Ruth Strand
Sverre Georg Gjesdal
Anna Mykkeltvedt
Hansi Holm
Edvin Martin Norland
Bergliot Svanevik Olsen
Thora Marie Solheim
Randi Johannessen

Hver morgen får du en gave
som ikke bare er din.
Nei, dagen skal deles
med andre;
et smil, noen ord som vekker
og varmer et lukket sinn
kan åpne gaven for andre -
det skal så lite til.
Så gi et smil
og et klapp på kinn.
Del din glede med andre,
da får du doblet din.

RUTH LILLIAN FAUSKANGER, 2014

Menighetskalender

Slettebakken kirke

30. november, 1. søndag i advent

11.00: Barnas adventssøndag. «Gjen-åpning av kirken»- gudstjeneste for hele familien ved menighetens prester, menighetspedagog og organist. Barn fra barnehagen, barnekorene og 11-åringer fra Lys våken deltar. Dåp.

7. desember, 2. søndag i advent

19.30: Lysmesse ved menighetens konfirmanter, Kreating, Lars Petter Eide og Jorunn M. Johnsen.

14. desember, 3. søndag i advent

11.00: Høymesse ved Eide. Dåp. Søndagsskole.

21. desember, 4. søndag i advent

11.00: Høymesse ved Johnsen.

24. desember, Julaften

14.30: Julaftensgudstjeneste ved Jorunn M. Johnsen, Kristin Trætteberg og barn fra menighetens aspirant- og barnekor.

16.00: Julaftensgudstjeneste ved Johnsen. Kreating synger.

25. desember, Juledag

12.00 (NB!): Høytidsgudstjeneste ved Eide. Slettebakken Motettkor og strykere deltar.

28. desember, Romjuls søndag

11.00: Høymesse ved Eide. Dåp.

1. januar, Nyttårsdag

18.00 (NB): Minnegudstjeneste ved Johnsen og Eide. Se egen informasjon.

4. januar Kristi åpenbaringsdag

11.00: Høymesse ved Eide. Dåp.

11. januar, 2. søndag i Åpenbaringst.

11.00: Høymesse ved Eide. Søndagsskole.

18. januar, 3. søndag i Åpenbaringst.

11.00: AUFA - gudstjeneste av de unge for alle ved Eide og Lederkurset. Søndagsskole.

25. januar, 4. søndag i Åpenbaringst.

11.00: Høymesse ved Johnsen. Dåp.

1. februar, Sæmannssøndagen

11.00: Økumenisk gudstjeneste ved Lars Petter Eide og pastor Åge Frantzen fra Baptistkirken. Nattverd. Søndagsskole.

Gudstjenester på Sædalen skole

- 4. januar kl. 11:00.
- 18. januar kl. 11:00.
- 1. februar kl. 11:00.

Gudstjeneste 1. januar:

For å minnes og for det nye år

Vi fortsetter tradisjonen her i Slettebakken kirke med å ha en minne- gudstjeneste i kirken på 1. nyttårsdag.

Ved et årsskifte er det godt å stoppe opp, se tilbake på året som har gått og samtidig å se fremover på det nye året. Mange av oss foretar gjerne da en oppsummering av hvordan det gamle året har vært både med gleder og sorger. For noen blir årsskiftet preget av sorg og savn over kjære som er død sist år. For noen er det minner om sykdom eller ulykker som preger årsskiftet. Et nytt år kan fylle oss med håp om at dagene som ligger foran skal bli bedre enn dem som ligger bak.

Derfor inviterer vi den første dagen i det nye året til en samling i kirken for i fellesskap, i bønn og ettertanke legge frem for Gud våre tap, sorg og savn og

også be om hjelp og velsignelse over det nye året.

Nyttårsdag 1. januar kl. 18 blir det minnegudstjeneste i Slettebakken kirke ved menighetens to prester Jorunn M. Johnsen og Lars Petter Eide. Det blir også mye fin musikk.

De som har mistet noen de siste år, de som sitter med savn og sorg inviteres spesielt til denne gudstjeneste. Alle andre i menigheten som vil oppleve fellesskapet og få tid og et rom for ettertanke og bønn, ønskes også vel møtt i kirken denne tidlige kveldsstunden.

Vi håper den første dag i det nye året kan avsluttes med lystenning, bønn, stillhet og trøst i fellesskapet i kirken.

Se hva som skjer

Julefest

Diakoniutvalget inviterer til julefest for voksne i menighetssalen onsdag 7/1 kl. 13. Festtale om «Jul i fremmed land» ved Rollaug Waaler, forstander ved Diakonissehjemmet Haraldsplass, tidligere misjonær i Indonesia. Sang og musikk, gang rundt juletreet, middag og kaffe. Påmelding: Liste i våpenhuset eller til slettebakken.menighet@bergen.kirken.no innen 21/12. Pris kr. 80 betales ved inngangen.

Pensjonisttreff i kirken

- Ons. 3/12 kl. 11.30. *Adventsmøte.*
- Ons. 7/1: *Julefest kl. 13 – se over*
- Ons. 4/2: *Pensjonisttreff kl. 11.30.*

Kamerunringen

Har møte 10. desember og 14. januar i dāpssakristiet i kirken.

Åpen kirke

Ikke åpen kirke i desember. Oppstart etter jul torsdag 15/1 kl. 11–13. Velkommen til vaffer, kaffe og en god prat. Middagsbønn i kirkerommet kl. 12.

Andakter på sykehjemmene

Slettebakken menighets eldresenter/ Storstuen på aldershjemmet
Torsdager kl. 17. til og med 11. des. og fra og med 14. januar.
Julaften 24. desember kl. 12.00

Kolstihagen sykehjem

Fredag 28. november kl. 12.00
Fredag 19. desember kl. 12.00
Julaften 24. desember kl. 13.00
Fredag 16. januar kl. 12.00

Slettemarken sykehjem

Tirsdag 25. november kl. 11.30
Julaften 24. desember kl. 11.30
Tirsdag 27. januar kl. 11.30

11-kaffen for menn i kirken

I januar er vi tilbake i kirkens «Ungdomsavdeling» i underetasjen. Hjertelig velkommen til uformelt samvær. Fram til påske treffes vi følgende onsdager kl 11: • 14. januar • 21. januar • 28. januar • 11. februar • 18. februar • 25. februar • 11. mars • 18. mars • 25. mars Vel møtt!